

Universitätsbibliothek Wuppertal

Ērodotu Alikarnassēos Historiōn Logoi 9, epigraphomenoi Musai

Herodotus

Genevae, 1618

De genere vitaeque Homeri libellus

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1452](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1452)

ΗΡΟΔΟΤΟΥ ΤΟΥ ΑΛΙ-
ΚΑΡΝΑΣΣΗΣ ΕΞΗΓΗΣΙΣ ΠΕΡΙ

τῆς ἑξ Ὀμήρου ἡμέσιος καὶ βιοτῆς.

EIVSDEM HERODOTI
HALICARNASSEI DE GENERE
vitaque Homeri libellus.

G. I. LECTORI.

Quum opera Marnj nostri iam ad hunc libellum pervenissent, poscerentque porro exemplum, commodum in men-
tem venit, me olim dum Heidlebergae vivebam apud patronum meum V. ampliss. Georg. Mich. Lingelshemium, ipso mihi
hæc ocia faciente, illam ἑξ Ὀμήρου ἡμέσιος ad m. Palatinum comparasse, cum forte ea aliorum auctorum scriptis in
libro esset iuncta. An quid boni tamen nec quod in faba se reperisse pueri clamitare solent inde eruissim, mehercle iam ob-
litus eram, ut qui inter scidas meas iacere excerpta illa neglexissem, nec inspexissem amplius. Iam iam itaque daturus ty-
pographis nostris exemplum, quo operam suam continuare pergerent, viso etiam, H. Stephanum nihil scripta lectionis va-
riantis, sicut fecerat in precedenti novenarum sororum choro, isti libello adscripsisse, forte quod hic eum m. deficeret, parvi
momenti animo, & vix inuenta illa excerpta m. Palatini, perustrare cæpi. Quid mulis? παῖρα μὲν, ἀλλὰ μὴδ' ὀρθῶς
& διαφόρως γεαῖς vulgatis, nisi fallor, fere meliores. Verbulo etiam interdum auctior m. immo toto versu locum cap.
IX. egregie supplens, quem cui suboluit defectum: minutiora alia, sed rectora tamen. Et nulla invidia, credo, si nos etiam in
minutis istis, quod verum & rectorum, maximorum Criticorum exemplo, invenire labor habet, invenisse que iuvat. Qui ali-
ter sentiunt, in non ideo tamen κλαίειν λέγομεν, uti Dario Indathysus. Ceterum in contextu, sicut eum H. Stephanus edi-
dit, nihil mutavimus: sed eadem religione, qua in prioribus libris, & hic versari mihi fuit decretissimum. Ista vero ex-
cerpta omnia prepositis siglis γ. in oram contextus Græci suis locis spectanda apposuimus singula. Tu ideo te Bibliotheca
Palatina debere scias, mi lector.

ΗΡΟΔΟΤΟΣ ὁ Ἀλικαρ-
νασσεὺς ἑξ Ὀμήρου ἡμέσιος
καὶ ἡλικίης καὶ βιοτῆς ἑξ εἰσὶν ὁ
ἀπὸ Κρήτης, ζήτησας ἐπέζησεν εἰς δ' ἀ-
πὸ Κρήτης. ἐπεὶ γὰρ ἡ πα-
λαι Αἰολιάτις Κύμη ἐκτίσθη, σιωπῶντων ἐν
ταῦτα πρόποδα παρ' ἔθνεα Ἑλλήνων, καὶ δὴ καὶ
ἐκ Μαγνησίας, ἀπὸ τῶν ἱνέων, καὶ Μελαίνω-
πος ὁ Ἰθαγῆος ἑξ Κεῖθανος, οὐ πολὺ φορτός,
ἀπὸ βραχέα ἑξ βίου ἔχων. οὗτος δὲ ὁ
Μελαίνωπος ἔγημεν ἐν τῇ Κύμῃ πῶς θυγα-
τέρα Ὀμύρητος, καὶ αὐτὴ γίνεται ἐκ κείνης ἡ-
λυτέκνον, ἢ οὐνομα ἕσεται Κεῖθης. καὶ αὐ-
τὸς μὲν ὁ Μελαίνωπος καὶ ἡ γυνὴ αὐτῆς ἐτελεύ-
τησαν ἑξ βίου πῶς δὲ θυγατέρα ἑπιπέπει ἀν-
δρὶ ἢ ἔζη ἢ ὀφείλισα, Κλεάνακτι παρ' Ἀργείων.
χρῆνον

HERODOTVS Hali-
carnassensis de gene-
re, vita atque adeo e-
tate Homeri studens
quam verissima re-
ferre, hæc tradidit.
Quum vetusta illa
Æolum ciuitas Cuma primum conde-
retur, eodem cum aliæ permulte omnif-
que generis gentes conuenæ confluxe-
runt, tum è Magnesia illuc plerique
commigrarunt: inter quos fuit Melano-
pus Ithagene Crithonis filio genitus,
homo fortunæ non perinde amplæ, at
tamen expeditæ. Hic Melanopus O-
myretis Cumanæ filiam duxit vxor-
em, procreavitque è legitimo toro fe-
mineam prolem, cui nomen indidit
Critheidem. At ipse Melanopus vna
cum vxore vita functus est, commissa
interim filia Cleanactis Argiui tute-
læ, quo familiarissime vti consueuerat.

1 De Homeri natalibus, ætate & vita, hæc memoriæ prodidit: quæ exactissime ad veritatem persequi est conatus. 2 Non
cum multis sarcinis illuc se conferens, sed tenues fortunas habens.

Porro

II Porro tempore interiecto accidit forte ut puella ista è furtiuo concubitu prægna deprehenderetur: ¹ id quod paulisper suppressum quum Cleanax rescuisset, vehementer rei indignitate commotus, Critheidem seorsum ad se accersitam acetbe obiurgauit, commemorans que futura esset apud populares infamia. Postremo huiusmodi quipiam quo illam excuteret, comminiscitur: Cumani iam tum in Hermei sinus recessu ædificabant. Ciuitati autem que ^I condebatur, nomen imposuit Smyrnā Theseus, ab vxoris nomine, cuius memoriam relinquere volebat. Hic Theseus è primariis Thessalorum fuit, qui Cumam coniderant, ab Eumelo Admeti filio oriundus, vitæ facultatibus apprime instructus. Clam exportatam huc Critheidem Cleanax Ismenix Bæotio commisit, ex iis qui coloniam illuc duxerant, in primis sibi amico. Progressu deinde temporis, Critheis cum aliis mulierculis ad festum quoddam egressa, iuxta fluuium Meletem, quum partui iam vicina esset, Homerum peperit, non cæcum, sed videntem: nominauitque eum Melesigenem, à fluuio videlicet prope quem editus esset. Quum autem apud Ismeniam Critheis antea diuersata esset, ab eo digressa, manuaria industria se filiumque alebat, aliunde alia sumens opera: vnde filium quoque quantum potuit, honestis disciplinis erudit. ^{IV} Erat autem eo tempore Smyrnæ quidam nomine Phemius, qui iuuentuti illie litteras musicenque tradebat: hic ³ quum citra vxorem viueret, Critheidem conduxit quæ lanam illi exerceret quam à discipulis in mercedem acceperat. ³ Illa vero industria multa atque elegantia freta, Phemio cæpit impense placere: adeo ut tandem Phemius eam verbis ad coniugium sollicitaret, referens cum alia quibus ei fidem facere confidebat, tum præcipue, quod Melesigenem in filium adoptaturus, liberaliterque simul aliturus instituturusque esset. Siquidem hunc cernebat iam miram quandam & ingenii & indolis spem de se polliceri. Persuasa igitur Critheis, Phemio assentitur. Melesigenes cum naturæ bonitate præstans, ^V tum cura accedente institutioneque,

Χρόνου δὲ παριόντος, σιωπῆ τῶν παῖδα μεγαίσαν ἀδρὶ λαθραῖως, ἐν γαστρὶ χεῖν. Ἐὰ μὲν οὖν παρῶτα ἐλάττανεν. ἐπεὶ δὲ ἦσθεο ὁ Κλεαῖαξ, ἠδρετο τῇ συμφορῇ, καὶ καλεσάμενος τὴν Κριθηίδα χεῖς πόρτων, ἐν αἴλῃ μεγάλη εἶχεν, ὅτι λεγόμενος τῶν ἀγρόνιων τῶν παρῶτα ἐδὲ πολίτας, παρῶτα βουλεύεται. ¹ δὲ παρῶτα αὐτῆς τὰ δὲ ἔτυχον. ¹ Κυμῆοι κλιζοῦσι τὸν Ἐρμείου κόλπου. ¹ μὲν κλιζοῦσι δὲ τῶν πόλιν Σμύρναν ἔθεο ὄνομα. ^I Ὅσοις, μνηστῆρον ἐτέλων κατασχῆσαι τῆς ἐωυτοῦ γυναικὸς ἐπώνυμον. ἡ γὰρ αὐτῆς τοῦτομα Σμύρνη. ὁ δὲ Ὅσοις ἡ τῆς τῶν Κύμην κλισάντων ἐν τοῖς παρῶτα Θεσσαλῶν, ἀπὸ Εὐμήλου τῶν Ἀδμήτου, κάρτα διέχων τῶν βίου. ἐν ταῦτα ἔπειτα ἐκίχεται ὁ Κλεαῖαξ τῶν Κριθηίδα παρῶτα Ἰσμηνίῳ. ¹ Βοιωτῶν τῶν ἀποίκων λελογχότα, ὅς ἔτυχεν αὐτῶν ἐὼν ἐπῆρος ταμάλινα. Χρόνου δὲ παριόντος ἐξελθούσα. ἡ Κριθηῖς μετ' ἄλλων γυναικῶν παρῶτα ἐορτῶν ἕνα ἐπὶ τῶν ποταμῶν καλούμενον Μέλῆτα, ἠδὲ ἐπίτοκος οὖρα, ἡ κτεῖ. ² Ὅσοις, οὐ τυφλὸν, ἀλλὰ δεδουρότα καὶ ἡγεταῖονομα τῶν παιδὶ Μελησιχρῆα, ἀπὸ τῶν ποταμῶν τῶν ἐπώνυμια λαβούσα. τέως μὲν οὖν ἡ Κριθηῖς ἡ παρῶτα τῶν Ἰσμηνίῳ παριόντος δὲ τῶν χρόνου διέχθη, καὶ ἀπὸ ἐργασίης χερῶν ὠρμημένη ἐπέφεο τὸ παιδίον καὶ ἐωυτῶν, ἄλλοτε πρὸ ἄλλων ἐργα λαμβάνουσα καὶ ἐπαίδουσε τῶν παῖδας ἀφ' ὧν ἐδύνατο. Ἦν δὲ ἡς ἐν Σμύρνη τοῦτον τῶν χρόνον Φημίος τοῦτομα, παῖδας γραμματά καὶ τῶν ἄλλων μοισικῶν διδάσκων πᾶσαν. οὗτος μισοῦται τῶν Κριθηίδα, ὧν μονότροπος, ἐπιουρηῶσαι αὐτῶν ἐρέα ἕνα ἀπὸ τῶν παίδων εἰς μισοῖς ἐλάμβανεν. ἡ δὲ πρὸ αὐτῶν εἰργάζετο, πολλῶν κοσμῶν καὶ σωφροσυνῶν πολλῆν χρονοῦ καὶ τῶν Φημίῳ κάρτα ἠρέσκετο. τέλος δὲ παρῶτα ἡγεταῖον αὐτῆς λόγους, πείθων ἐωυτῶν σιωποῦσθαι, ἀλλὰ τε πολλὰ λέγων οἷς μιν ὤρετο παρῶτα ἐξοῦσαι καὶ ἐλὲ παρῶτα τῶν παίδων, ἡὸν ποιούμενος. καὶ οὕτως αὐτῶν καὶ παιδουτῶν πρὸ αὐτῶν, ἀξίος λόγου ἔσται. ⁴ (ἐὼρα γὰρ τῶν παῖδας ὄντα σιωπῶν καὶ κάρτα διφύα) ἔστ' ἀπέπεισεν αὐτῶν ποιῆν ταῦτα. Ὁ παῖς ³ ὅς ἡ τε φύσιν ἔχων ἀγαθὴν, ἐπιμελῆς τε καὶ παιδουτῶν παρῶτα ἡγεταῖον, αὐτῶν πολλὸν τῶν πόρτων

1 Quod initio quidem celatum fuit: sed quum Cleanax resc. 2 Quum vitam solitariam degeret, 3 Illa igitur opus apud eum faciebat, modeste & caste se gerens. quo nomine Phemio tantopere placebat ut eam ad nubendum sibi sollicitaret, cum alia quibus se id illi persuasurum sperabat, tum se filium eius adoptaturum, eumque ita educaturum & instituturum ut in virum egregium euaderet, pollicens. Siquidem hunc cern.

ὡφρεῖγε· χεῖνου δὲ ἑπιημοῦντος ἀδρούμενος,
 ὡδὲν τὸ Φημίον ὑποδέξασθαι ἐν τῇ διδασκα-
 λία. καὶ οὕτως ὁ Φημίος ἐτελεύτησε τὸν βίον, κα-
 ταλιπὼν πρῶτα τὰ παιδί. οὐ πολλῶν δὲ ὕστερον
 καὶ Κεῖφης ἐτελεύτησεν. ὁ δὲ Μελεσιγηνὸς ἔπι
 τῇ διδασκαλία καθίστηται. καθ' ἑαυτὸν δὲ ἡρό-
 μενος, μᾶλλον ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν ἐωρεῖτο· καὶ
 ἀλλοῖσι φημίονα ἀκαταίτητος οἶτε ἐγγυῶται καὶ
 τῶν ξένων ἄετι πικροῦμενος. ἐμπόριον γὰρ ἢ ἢ
 Σμύρνη, καὶ οἷος ἔζητο πολὺ ἀλλοτρίων τῆς ἐπι-
 κειμένης χώρας, δαφιλῆως κάρτα ἐσαζόμενος
 ἐς αὐτήν. Ἐοῦ ξένοι, οἷος τε παύσονται τῶν ἔργων,
 ἀπαρῶντα τὰ τῶν Μελεσιγηνῶν ἐγκαθίζον-
 τες. Ἦν δὲ ἐν αὐτοῖς ὅτε καὶ Μέντης ναυκλῆρος
 ὑπὸ τῶν αὐτῶν Λυκαῶν ὅπλων καταπεπλοκῶς
 ἔπι οἶον, ἔχων ναυὴν, πεπαιδευμένος τε αἰὲρ ὡς ἐν
 ἐκείνῃ τῇ χεῖρῳ καὶ πολυῖστωρ. ὅς μιν ἔπεισε τὸν
 Μελεσιγηνῆ μὴ ἐαυτὸν πλεῖν καταλύσθαι τὴν
 διδασκαλίαν, μισθόν τε λαμβάνοντα, καὶ τὰ δέον-
 τὰ πρῶτα, καὶ ὅπῃ ἔσται πόλιος γένησθαι ἀ-
 ξιον εἶναι αὐτῶν ἕως νέος ἔσθαι. καὶ μιν οἶον μάλιστα
 ἑὸν ἴσως γὰρ καὶ τῇ ποιήσει ὅ-
 τε ἐπένει ἐπιησέσθαι. καταλύσας δὲ τὴν διδα-
 σκαλίαν, ἐναύησεν μὲν τὸ Μέντην. καὶ ὅπου
 ἐκείσθαι ἀφίκοιτο, πρῶτα τῶν ἐπιχώρα διωρεῖ-
 το, καὶ ἰσορέων ἐπὶ ἡδύνασθαι. εἰς δὲ μιν ἢ καὶ μνη-
 μόσιν πρῶτων γράφεται. Ἀνακομιζόμε-
 νοι δὲ ἐν Τυρσῶν καὶ τῆς Ἰβηρίας, ἀπικνεύονται
 εἰς Ἰθάκην καὶ τῶν Μελεσιγηνῶν συνέβη, νοση-
 σαυτῶν ὄφθαλμοις, κάρτα δεινῶς ἔχειν, καὶ αὐ-
 τὸν, περαπέως εἶνεκα πλεῖν μέλλων εἰς τὴν Λυ-
 καῶν, καταλιπὼν ὁ Μέντης τῶν αὐτῶν φίλων ἐ-
 ωτὸν ἐς τὴν μάλιστα Μέντην τῶν Ἀλκίμου Ἰθα-
 κησίου, πολλὰ δευτεῖς ἑπιμελίῳ ἔχειν ἐπὶ ἡρα-
 πλώσας δὲ, αἰαλήψασθαι αὐτὸν. ὁ δὲ Μέντωρ
 ἑπισπλάσεν αὐτὸν ἐκτενέως. καὶ γὰρ τὸ βίου
 ὑπερέωντος εἶχε, καὶ ἦκουεν ὅτι ἐς διχαιοσύνην τε
 καὶ φιλοξενίῳ μακρῶν μάλιστα τῶν ἐν Ἰθάκῃ ἀν-
 δρῶν. ἐν ταῦτα συνέβη τῶν Μελεσιγηνῶν αὐτῶν ὁ-
 δυατέως ἑξιστορήσασθαι. Ἐμὲ δὲ Ἰθα-
 κησίοι λέγουσι τότε μιν πρὸ ἑαυτῶν τυφλωθῆναι
 ὡς ἔγωγε φημι, ὅτε μὲν ὑγίη ἡμέσθαι, ὕστερον δὲ ἐν
 curavit, vir nimitum facultatibus pollens: quique ob egtegiam aequitatem hospitalitatem-
 que inter ceteros Ithacenses maxime praedicaretur. Atque hic accidit ut de Vlysse mul-
 ta Melesigenes percontando cognosceret. Narrantque ipsi Ithacenses, tum visum eum ami-
 fuisse ibidem: atqui ego affirmare non dubitem, iam tum eundem conualuisse, at postea apud

praeuertit, atque non ita multo post e-
 ruditionis auctibus crescens, nihilo i-
 pso Phemio ¹ in disciplinis factus in-
 ferior. Et quum Phemius vita fun-
 ctus vniuersa ei legasset, paulo post
 Critheis quoque lato concedit. Me-
 lesigenes itaque ludo praefectus, sui que
 iam iuris effectus, in magna fuit homi-
 num admiratione, non apud suos mo-
 do, verum apud peregrinos etiam, qui
 frequentes illuc, mercatus gratia, con-
 ueniebant. Erat enim Smyrna empori-
 um celebre, vnde frumenta è vicinis
 agris abunde conuecta exportabantur.
 Peregrini igitur quum ab opere cessa-
 rent, Melesigeni libenter vacabant.
 Commodum inter hos Mentis fuit nauic-
 ularius, qui è finibus Leucadis solu-
 ens, nauem meritoriam comparauerat,
 qua frumenta Smyrna deueheret,
 vir, quantum illa ferebant tempora, &
 eruditus, & multarum rerum vsu exer-
 citatus. Hic Melesigeni persuasit ut re-
 licto ludo secum nauigaret, accepturus
 & mercedem & quae ad profectioem
 essent necessaria. ² Ad haec Melesige-
 nes, quandiu iuuenis esset, ciuitates re-
 gionesque spectare operapretium fore
 ducebat sibi, qui conscribendae poeseos
 iam argumentum in animo concepisset:
 qua nimirum occasione potissimum
 eum arbitror plectum. Proinde re-
 licto ludo cum Mente nauigauit Me-
 lesigenes: & quocumque locorum ap-
 pellebat, studiose vniuersa rimans, con-
 templabatur siquid esset loci alicui-
 us peculiare memoratu dignum: ³ adeo
 ut appareat commentarios eum profe-
 ctionis suae descripsisse, eorumque quae
 quoque loco lustrando didicerit. Porro
 quum ex Hispania Thusciaeque delati
 in Ithacam deueherentur, contigit Me-
 lesigenem oculis iam ante parum va-
 lentem, extreme laborare: ita ut Men-
 tes, negociorum gratia in Leucadem
 traiecturus, eum apud Mentorem Al-
 cimi filium Ithacensem reliquerit, ho-
 minem sibi vehementer amicum: mul-
 tis precibus adigens eundem quo Me-
 lesigenis curam haberet tantisper dum è
 Leucade reuerteretur ipse. Mentor ve-
 ro agrotantem Melesigenem sedulo

καὶ πρῶτα

καὶ ἐπιμα-
νεῖται

καὶ ἐπιμα-
νεῖται

καὶ ἐπιμα-
νεῖται

¹ In docendo pueros erat inferior. ² Addens etiam, docere eum, dum iuuenis esset, regiones & vrbes visere. Atque his potissimum adductum eum fuisse arbitror. fortassis enim poeſin aggredi iam tum cogitabat. Proinde r. ³ Verisimile est autem eum illarum omnium rerum commentarios confecisse. Porro q.

VIII

Colophonem prorsus cæcum factum fuisse. ad quod ipsi quoque Colophonii mecum fatentur. At vero Mentès è Leucade Ithacam reuersus, Melesigenem recepit, cum quo iam inde diu vltro citroque nauigauit, donec Colophonem appellenti eueniret vt in veterem morbum recideret. quem quum effugere nõ daretur, visu putatur priuatus fuisse. E Colophone autem iam cæcus Smyrnã remeans, ad poemata conscribenda animum conuertit. Tempore deinde interiecto, quum Smyrnæ victu necessariisq; destitueretur, constituit Cumam proficisci: commodumque Hermi prætata transiens, ad eum locũ peruenit qui appellatur Nouus murus, Cumanorum coloniam. qui locus post Cumam habitatus fuit annis octo. Hic memoratur primum Melesigenes apud coriarii officinam consistens, huiusmodi quædam carmina recitasse,

Hospitium præbete viro profugoque vagoque,

Vrbem qui celsam Cumen, Eriopida prolem,

Radicem incolitis Sardenes alticomantis, Diuini potatis aquam qui fluminis Hermi,

Vorticibus torti, pater est cui Iuppiter ipse.

Sardena autem, cuius hic commemorat, mons est ad Hermum fluuium Notiumque murum situs. At coriatio illi nomen erat Tychio, cui continuo auditis versibus visum est hominem recipiendum. commiseratione enim motus est quũ videret oculis tam misere multatum: iussitq; præsentibus secum frui. Melesigenes ingressus futrinam, præsentibus etiam aliis, poesin suam ostendit, Amphiarai in Thebas expeditionem, atque hymnos in deos à se scriptos. Et quum inter fabulandum crebras sententias in medium, multamque eruditionem afferret, in magna habitus est ab auscultantibus admiratione. Atque iam tum apud Nouum murum agens è poesi victus subsidia habebat. Ostenditurque ad nostra vsque tempora ibidem locus vbi Melesigenes sedens carmina sua exhibuerit. qui locus in magna illic habetur veneratione ab incolis, memoraturque populus arbor ab Homeri aduentu in eodem loco enata. Porro egestate postea adactus, quũ vix alimẽta haberet, statuit in animo Cumã ad feliciorẽ successum reuerti. Iturusq;

IX

Κολοφῶνι τυφλωθῆναι. σιωμολογηδῶσι δὲ μοῖ καὶ Κολοφῶνιοι τοῦτοις. Ὁ δὲ Μέντης, αἰαπλέων ἐκ τῆς Λευκάδος προσέειπεν εἰς τὴν Ἰθάκην, καὶ ἀνέλαβε Ὡ Μελησιγνέα χερῶν τε ὅτι συχνὸν συμπεῖπλει αὐτῶ. ἀπικομῶν δὲ εἰς Κολοφῶνα σιωέθη πάλιν νοσηδῶλα εἶν ὀφθαλμοῖς, μὴ δυνάσασθαι ἀφαιγεῖν τὴν νόσον, ἀλλὰ τυφλωθῆναι ἐν ταῦτα. ἐκ δὲ τῆς Κολοφῶνος τυφλὸς ἐὼν ἀπικνέεται εἰς τὴν Σμύρνην, καὶ οὐτως ἐπιχειρεῖ τῆ ποιήσει. Χερῶν δὲ παρῆντος ἐκ τῆς Σμύρνης ἀπορροῦ ἐὼν τῆ βίου, διενόηθη ἀπικέσθαι εἰς Κύμην. πορβύδρος δὲ ἀφ' τῆς Ἐρμου πεδίου, ἀπικνέεται εἰς Νέον τείχος, ἀπικίλυ Κυμαίων. ἀκίση δὲ τῶτο ὃ χειρὶον ὑπερὸν Κύμης ἐτεσιν ὀκτῶ. ἐν ταῦτα λέγεται ἄλλῶν ὅτι πάντα ὅτι σκυτεῖον π, εἰπεῖν πρῶτα ταῖ ἐπὶ ταῖδε,

Αἰδεῖσθε ξενίων χειρημῶν ἠδὲ δόμοιο,

Οἱ πόλιν ἀπεινὴν Κύμην Εἰωπίδα κούριον

Ναίετε, Σαρδῶνης πόδα νεῖατον ὑψιμόιο

Ἀμβροσίον πίνοντες ὕδωρ θεῖς ποταμοῖο Ἐρμου διήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς.

ἠδὲ Σαρδῶνη, ὅρος ὅτιν ἰαφκείμῶν τῆ τε Ἐρμου ποταμοῦ καὶ τῆ Νέου τείχους. τῶ δὲ σκυτεῖ ὀνομα ἢ Τύχος ἀκούσῶντι δὲ τῶ ἐπέων ἐδῶξεν αὐτῶ δέξασθαι Ὡ ἀἰθροπον. ἠλέησε γὰρ

ἀλγέοντα τυφλὸν, καὶ μετέξειν ἔφη τῶ πῆ ὄντων. ὁ δὲ ἐσπῆλθε. κατήμῶς δὲ ἐν τῶ σκυτεῖα, πῆροντων καὶ ἄλλων, τὴν τε ποίησιν αὐτῶς ἐπεδείκνυτο, Ἀμφιαρέω τε τὴν δέξασθαι τὴν εἰς Θήβας, καὶ εἶν ὕμνοις εἶν εἰς θεοῖς πεποιημῶς αὐτῶ καὶ πῶ τῶ λεγμῶν ἰαπὸ τῶ πῆροντων εἰς ὃ μέσον γνώμας ἀποφαινόμῶς, θῶματος ἀξίος ἐφαίνετο εἰ) τῶς ἀκούοισι. Τέως μὲν οὖν κατεῖχεν ὁ Μελησιγνῆς πῶ τῶ Νέον τείχος, ἀπὸ τῆς ποίησιος γὰ τῶ βίου τὴν μηχρῶν ἔχων. ἐδείκνυον δὲ Ὡ Νεοτεχεῖς μέγρις ἐπ' ἐμοῦ Ὡ χῶ

ερον ἐν ὧ καλῶν τῶ ἐπέων τὴν ὅτι δειξιν ἐποιέετο. καὶ κάρτα ἐσέβοντο Ὡ ὕπον. ἐν ὧ καὶ ἀγχιερος ἐπεφύκει, ἢ ἐκείνοι ἐφασαν, ἀφ' οὗ ὁ Μελησιγνῆς ἠλθεν, αὐτῶς πεφυκένας. Χερῶν δὲ παρῆντος, ἀπὸρος κείμῶς, καὶ μολις τὴν Ἐρμῶν ἔχων, ἐπενοήθη εἰς τὴν Κύμην ἀπικέσθαι, ὅτι βέλτιον ἀρῆξει. μῶν ὃ πορβύεσθαι, ἠ. εἶπ.

X

colophonem prorsus cæcum factum fuisse. ad quod ipsi quoque Colophonii mecum fatentur. At vero Mentès è Leucade Ithacam reuersus, Melesigenem recepit, cum quo iam inde diu vltro citroque nauigauit, donec Colophonem appellenti eueniret vt in veterem morbum recideret. quem quum effugere nõ daretur, visu putatur priuatus fuisse. E Colophone autem iam cæcus Smyrnã remeans, ad poemata conscribenda animum conuertit. Tempore deinde interiecto, quum Smyrnæ victu necessariisq; destitueretur, constituit Cumam proficisci: commodumque Hermi prætata transiens, ad eum locũ peruenit qui appellatur Nouus murus, Cumanorum coloniam. qui locus post Cumam habitatus fuit annis octo. Hic memoratur primum Melesigenes apud coriarii officinam consistens, huiusmodi quædam carmina recitasse,

XI

colophonem prorsus cæcum factum fuisse. ad quod ipsi quoque Colophonii mecum fatentur. At vero Mentès è Leucade Ithacam reuersus, Melesigenem recepit, cum quo iam inde diu vltro citroque nauigauit, donec Colophonem appellenti eueniret vt in veterem morbum recideret. quem quum effugere nõ daretur, visu putatur priuatus fuisse. E Colophone autem iam cæcus Smyrnã remeans, ad poemata conscribenda animum conuertit. Tempore deinde interiecto, quum Smyrnæ victu necessariisq; destitueretur, constituit Cumam proficisci: commodumque Hermi prætata transiens, ad eum locũ peruenit qui appellatur Nouus murus, Cumanorum coloniam. qui locus post Cumam habitatus fuit annis octo. Hic memoratur primum Melesigenes apud coriarii officinam consistens, huiusmodi quædam carmina recitasse,

1 Eumque diu variz navigationis focium habuit, 2 Et quum sententiam suam proferret de iis que in medium proponerentur ab illis qui aderant, admiratione dignus ab audientibus iudicabatur;

317
ἢ αἰτέτω
τοῦτο, καὶ
οὐδέποτε
ἐστὶν τῶ
αὐτῶν εἰς τῶ
ἐργασίῳ
ἢ μετῆς

Colo-

Ἐπεὶ τὰ ἔπειτα λέγει,

Αἰψὰ πόδες με φέροιεν ἐς αἰθίορον πόλιν ἀνδράν·

Τῶν γὰρ καὶ θυμὸς παρ' ἄφρων καὶ μή τις ἄρις ἦ.

Ἐπεὶ δὲ τὸ Νέου τείχεος πορθούμενος, ἀπῆκετο εἰς τὴν Κύμην, ἧς Δαρίσσης τὴν πορείαν ποιησάμενος, ἡ γὰρ οὕτως αὐτῷ ὑπερώτατον, καὶ ὡς Κυμαῖοι λέγουσι, παρ' Φρυγῆς βασιλῆϊ Μίδῃ παρ' Ἰορδίου, δεηθέντων πεντηκῶν αὐτῷ, " ποιεῖ καὶ ἑπίγραμμα ἔπειτα, ὃ ἐπὶ καὶ νῦν ἔπι τῆς ἡλῆς τῷ μνήματι τῷ Ἰορδίου ἐπιγέγραπται,

Χαλκῆ παρ' ἡνός εἰμι, Μίδου δ' ἐπὶ σήματι κείμην·

Ἔστ' ἀνύδαρ τερέη, καὶ δένδρεα μακρὰ τεθῆλη,

Ἡελίος τ' αἰών λαμπροῖ, λαμπρὰ τε σελιώη, καὶ ποταμοὶ ῥέουσι, ἀνακλύζῃ ἡ θάλασσα,

Αὐτοῦ τῆδε μνήματι " πολυκλαύτω ἐπὶ τύμβω

Ἀγγελέω παρ' ἰούσι, Μίδης ὅπ' τῆδε τεθῆται.

Καλιζῶν δὲ ἐν τῇ λέξει τῶν γρόντων ἐν τῇ Κύμῃ ὁ Μελησιγῆνης ἔπειτα ἔπειτα ποιημένα αὐτῷ ἐπεδίκρυτο, καὶ ἐν τοῖς λόγοις ἕτερον τῶν ἀκρόντας· καὶ αὐτὸν ἠνέμασαι κατεῖχεσαν. γνοὺς ὅτι ἀποδέχονται αὐτῷ τὴν πόλιν αἱ Κυμαῖοι, καὶ οὐκ ἀκούοντες, λόγους παρὰ αὐτοῖς τοῖςδε παρ' αὐτῶν γε, λέγων ὡς εἰς ἡλίους ἀνδρῶν δημοσίῃ προσέειπε, ὅτι κλεεσάτω αὐτῷ τὴν πόλιν ποίησει. τοῖς δ' ἀκρόνοις, βουλευμένοις τε ἡ αὐτῶν τα, καὶ αὐτῷ παρ' ἡνέον ἐλθόντα ἐπὶ τὴν βουλὴν δεησάμενος τῶν βουλευτῶν καὶ αὐτῷ ἐφάσαν συμπαρῆξιν. ὁ ἐπειθετο αὐτοῖς, καὶ βουλῆς συλησμένης ἐλθὼν ἐπὶ τὸ βουλευθῆν, ἐδείκτο τῷ ἐπὶ τῇ ἡμῇ αὐτῇ καθεστῶτος, ἀπαγαγεῖν " αὐτὸν ἐπὶ τὴν βουλὴν. ὃ δ' ἔπειτα εἶπε, καὶ ἐπὶ κατὰ τὴν ἀπῆγαγε. κατὰ τὴν δ' ὁ Μελησιγῆνης ἐλέξε παρὰ τῆς ἑσφῆς τὸ λόγον καὶ ἐν ταῖς λέξαις ἐλέγη. ὡς δὲ εἶπεν, ἔλθων ἐκὰδ' ἡν. Οἱ δ' ἐβουλεύοντο ὅτι χρῆσθαι εἰς ἀποκρίνασθαι αὐτῷ. παρ' ἡμῶν δὲ τῷ ἀπάργοντος αὐτῷ, καὶ ἄλλων ὅσοι τῶν βουλευτῶν ἐν ταῖς λέξαις ἐπήκοοι ἐγένοντο, τῶν βουλευτῶν ἕνα λέγεται ἐναντιωσάμενος τῇ χεῖρῃ αὐτῷ, ἀλλὰ τε πολλὰ λέγοντα, καὶ ὡς εἰς τὸν ὁμηροῦς δόξει προσέειπε αὐτοῖς, ὅμιλον πολλόν τε καὶ ἀχρεῖον ἔξοισιν. ἐν τῷ δὲ τῷ τῷ ὀνόματι Ὀμηροῦς ἐπεκράτησε παρὰ Μελησιγῆνης memorasse: quod si semel ὁμηροῦς, hoc est, cacos, alendos susciperent, futurum esset ut continuo turbam & multā & inutilem haberent. Atq; hic primum Homeri nomē Melesigeni inditū est,

21. π. π. 17.

21. πολυκλαύτω ἐπὶ τύμβω

21. αὐτῷ

hæc pronunciauit carmina, Vos me hominum rapida planta portetis in urbem,

Quorum animis promptus, pollent qui mente sagaci.

Proficiscens igitur Cumā è Nouo muro, per Larissam iter fecit, utpote compendiosissimum. Vbi, ut Cumanī narrant, flagitante socero, epigramma hoc scripsit Midæ Phrygum regi Gordii filio, id quod etiam nunc in Gordii cippo inscriptum visitur,

AEnea sum virgo, Mida qua incumbo sepulcro:

Dum fluit unda leuis, sublimis nascitur arbor,

Dum sol exoriens & splendida lunare lucet,

Dum fluvij labuntur, inundant litora fluctus,

Hic constanter ago, lacrymasq; in marmore tincto

Fixa, Midam moneo tumultatum hic chare viator.

Reuersus autem Cumam, in senum passim conuenticulis carmina sua quæ fecerat ostentabat, colloquiique suauitate auscultantes in sui admirationem facile pertrahebat. Intelligēs igitur Cumanos poësin suam recipere, pergunt eisdem consuetudine sua oblectare, ac postremo huiusmodi cōdicionem proponere, si publice eum alere vellent, se ciuitatem Cumanorum celeberrimā redditurum. Qui præsentēs hæc audiebant, institutum probabant: addentes se quoque adiuturos, si petitionem suam ad senatum referret, ut votis suis fieret satis. Melesigenes his verbis erectus, collecto senatu in curiam processit: rogatoque eo cuius id muneris erat, ut in senatum duceretur, ille nihil recusans, ubi opportunum videbatur. hominem deduxit. Hic consistens Melesigenes, eadem verba habuit in senatu quæ paulo ante in illis conuenticulis de alimentis præstandis proposuerat. Vbi dixisset, egressus pro curia sedebat. Dum autem senatores agitent quidnam par esset homini respondere, visumque esset cum ei qui deduxerat, tum aliis omnibus quotquot in conuenticulis Melesigenē audierant, petitionem admittendam: vnus tantum è senatoribus refertur Melesigenis postulatis calculo suo repugnasse, interque alia multa, hæc quoque commemorasse, futurum esset ut continuo turbam & multā & inutilem haberent. Atq; hic primum Homeri nomē Melesigeni inditū est,

xii

xii

xiii

xiii

à cæcitatē videlicet calamitate. nam Cumanī cæcos ὀμηροὺς appellant. Iamque inde, qui prius Melesigenes, nomen obtinuit Homeri. Breuiter hæc sententia euicit, perque prætorem fuit approbata, qua contendebatur non alendum Homerum. Hæc quum illi nunciaretur, vehementer commotus, his versibus calamitatem suam deplorabat,

XIV

*Hei mihi quam fatum dat Iuppiter al-
mus iniquum.*

*Infanti mihi lac veneranda ex ubere
matris*

*Præbuit, AEolica Smyrna, quam martia
quondam*

*Gens Phriconitis, certamine fortis eque-
stri,*

*Condidit ad pelagus, præterlabente Me-
lete.*

*Docta Iouis proles mecum hinc digressa
volebat*

*Carminibus celebrare urbem quam no-
mine dicunt*

*Cumam, quosque viros intra sua mania
claudit.*

*Illi audire sacra spreuerunt carmina vo-
cis.*

*Sed quicumque mihi cladem exitiumque
parauit,*

*Non impune feret laua quod mente vo-
lutat.*

*At mihi quam dederint nascenti numi-
na sortem,*

*AEgro animo quamuis, certum est per-
ferre patique.*

*Sed iam per sacra vestigia ponere Cu-
ma*

*Compita non suadet mihi mens, potiusq;
remota*

*Inque peregrina sedem mihi querere
terra.*

XV

Cuma deinde abiens ad Phocæam contendit, imprecans interim Cumanis nequis vnquã insignis poeta in illa regione existeret qui Cumanos celebraret. Apud Phocæam autem eodẽ modo sibi victum parauit, in conuenticulis videlicet passim carmina sua ostentans. Erat autem eo tempore apud illam Thestorides quidam, qui pueros illic litteras docebat, homo fidei parum probatæ. Hic animaduersa Homeri poesi, huiusmodi verbis Homerum compellauit, paratum se inquiens & ministrare ei, & victum suppeditare, si carmina quæ meditatus esset, describere pateretur, & alia subinde faciens, ad se deferret. Homerus, iam ministerii alicuius atq; adeo necessariorum indigens, recipiendam hanc condicionem putauit: comimoratusq; apud Thestoridem, minorem illam fecit Iliadem,

XVI

ἀπὸ τῆς συμφορῆς. ὅτι Κυμαῖοι οὖν τυφλοὺς ὀμη-
ροὺς λέγουσιν ὡς πρῶτον ὀνομαζομένου αὐτοῦ
Μελεσιγένης, τὸ τῆς γένεσός τ' ὄνομα Ὀμηροῦ καὶ
ἡ ξένοι διώκεγχαρ, ὅτε μνήμην αὐτοῦ ποιοῦντο. ἔτε-
λεύτα δ' οὖν ὁ λόγος τὰ ἀρχαῖα μὴ τρέφειν τὸ Ὀ-
μηρον, ἐδόξε δὲ πρὸς τὴν ἀλήθειαν βεβαίως. ἐπελθὼν δ' ὁ ὀπι-
στάτης καὶ πρὸς ὀμόδος αὐτῶν διηγήσατο οὖν ἐπιθυ-
ωθέντας λόγους τῆς γῆρας αὐτοῦ, καὶ τὰ δόξατα τῆς βε-
βαίως. Ὅτι, ὡς ἠκούσει, ἐσυμφόρουέ τε καὶ λέγει τὰ

1

ὅτι τὰ τὰ δε,

Οἴημι ἄιση δῶκε πατὴρ Ζεὺς κύρμα γένεσας,

Νῆπιον ἀδοίης ἐπὶ γένεσι μητρὸς ἀτάλλων,

Ἦν ποτ' ἐπύργωσαν βεβαίως Διὸς ἀμύροιο

Λαοὶ Φελακῶνος, μάρτυρον ἐπιθήτορες ἵππων·

Ὀπλοτέροι μαλεροῖο πυρὸς κρίνοντες Ἀρηά

Αἰολίδα Σμύρνην ἀλιγείτονα ποτινάνακτον

Ἦν τε δι' ἀγλαῶν εἶσιον ὕδαρ ἱεροῖο Μέλπητος,

Ἐΐθεν ἀπορνύμεναι κοῦραι Διὸς, ἀγλαὰ τέτυκται·

Ἦ γελέτω κληῖσαι δίδου γῆρας τὸ πόλιν ἀνδρῶν·

Οἱ δ' ἀπὸ μνησάδων ἱερῶν ὄπα, φημί ἀοιδῶν.

Ἀφραδίτῳ τ' ἔμψυ τε παθῶν ἵς φρασεταὶ αὐτῆς·

Ὅς σφιν ὀνειδείησιν ἐμὸν διεμήσατο πότμον.

Κῆρα δ' ἐγὼ τίω μοι θεὸς ὡπάσε γενεαῖο ἀφ'·

Τλήσομαι ἀχρεῖαντον φέρων τετληνότη θυμῶν.

Οὐδ' ἐπὶ μοι φίλα γῆρα μὲν ἱεραῖς ἐν ἀγλαῖς

Κύμης ὀρμηθῆσαι, μέγας δὲ με θυμὸς ἐπιγίγει

Δῆμον ἐς ἄλλοδαπὸν ἱέναι ὀλίγην ἀφ' ἔοντα.

Μετὰ τῷτο ἀπαλλάσσεται ἐκ τῆς Κύμης ἐς Φω-
καίην, Κυμαῖοις ἐπὶ τῆς γῆρας μνησάδων ποιητῶν

δοκίμων ἐν τῇ χώρᾳ γένεσας ὅστις Κυμαῖοις ἐπα-
γλαίει. ἀπικέμενος δὲ ἐς Φωκαίην, τῶν αὐτῶν ἔ-
πῳ ἐβίοντοσεν, ἔπειτα ἐν δεικνύμενος ἐν ταῖς λέξασιν

καλίτων. ἐν δὲ τῇ Φωκαίᾳ τῷτον ὅτι χερίον Θεσο-
είδης ἵς τῶν γράμματα διδάσκων οὖν παῖδας,

αἰνῶν οὐ κρήνους· κατὰ μνήσας δὲ τῶ Ὀμήρου τίω
ποίησιν, λόγους τοιοῦσδε αὐτῶν πρὸς αὐτὸν ἔειπε,

Φάσ' ἐ-
ποιμος εἶ) θεραπύειν καὶ τρέφειν αὐτὸν ἀναλαβῶν·
εἶ ἐτέλοι ἄγε πεποιημένα εἶη αὐτῶν τῶν ἐπέων ἀνα-
γρᾶσασθαι, καὶ ἀλῆα ποίαν πρὸς ἐαυτὸν ἀναφέρῃν αἶ-
εί. Τῶ δ' Ὀμήρω ἀκρόσασθαι, ἐδόξε ποιητῆρα εἶ) ταῦ-
τα ἐνδεῆσθαι ἢ ἢ τῶ ἀναγχαίων καὶ θεραπείης. δεικνύει-
των δ' ὅτι τῶ Θεσοείδῃ, ποιεῖ Ἰλιάδα τ' ἐλάσασθαι,
ἧς ἡ

358

2

40

358

ἢ ἢ ἄρχῃ,

Ἰλιον αἰείδω καὶ Δαρδανίῳ εὐπύλον,

γ. πολλ. ἔ-
παύον

Ἡ'ς πῆρ' ἢ πολλὰ πάθον Δαναοί, θεράποντες Ἀ-
ρῆος

καὶ τῷ κελυμυρῷ Φωκίδα, ἡ Φασιν ὅ Φωκα-
εῖς Ὀμηρον πρ' αἰεῖσι ποιῆσαι. ἐπεὶ δὲ τῷ τε
Φωκίδα καὶ τὰλλα πύρτα πρὸς τὸ Ὀμήρου ὁ
Θεσείδης ἐγράφαρ, διεισήθη ἐκ τῆς Φωκίης
ἀπαλλάσσεσθαι, τῷ ποιῆσιν γέλων τὸ Ὀμήρου
ἔτιδύσασθαι καὶ οὐκ ἐπ' ὁμοίως ἐν ἑπιμελείᾳ
εἶχε Ὀμηρον. ὁ δὲ λέγει αὐτῷ τὰ ἔπεα ἑ-
δε,

Θεσείδης, θνητοῖσιν ἀνάστων πολέων παρ,
Οὐδὲν ἀφραστότερον πέλεται νόου ἀνθρώποι-
σιν.

γ. καὶ δι-
δασκ.

ὁ μὲν δὲ Θεσείδης ἐκ τῆς Φωκίης ἀπηλλά-
γη ἐς τῷ Χίον, καὶ τῷ διδασκαλίῳ κατεσκευ-
άσατο καὶ τὰ ἔπεα ἐπιδεικνύμενος ὡς ἐούτῃ ἐόν-
τα, ἐπαμύον τε πολλὸν εἶχε καὶ ἀφελείπῃ ὁ δὲ Ὀ-
μηρος πάλιν ὡς αὐτὸν ἔσπον διηπῆτο ἐν τῇ Φω-
κίῃ, ἀπὸ τῆς ποιήσεως τῷ βιοτικῷ ἔχων. Χρῆ-
μα δ' οὐ πολλῷ μετέπειτα ἀνδρες Χίοι ἔμπειροι

γ. ἱμπερι

ἀπικονορ ἐς τῷ Φωκίῳ ἀκρῦσαντες δὲ τῷ ἐπέ-
ων τὸ Ὀμήρου ἀπὸ ἑτέρον ἀκηκῆσαν πολλὰκις
ἐν τῇ Χίῳ τὸ Θεσείδεω, ἔξηγγημον ὅτι ἐν τῇ
Χίῳ ἡς ἐπιδεικνύμενος τὰ ἔπεα ταῦτα γεμ-

γ. πολλ. ἱμπε-
ρι

359

μῶτων διδασκαλός, κέρτα πολλὸν ἔχει. ὁ δὲ
Ὀμηρος κατενόησεν ὅτι Θεσείδης αὐτῷ εἶπε, καὶ πῆρ-
υθιμῶ ἑσπουδάσει εἰς τῷ Χίον ἀπικέσθαι. κα-
ταβάς δ' ἐπὶ τ' λιμυρία, ἐς μὲν τ' Χίον οὐ καταλαμ-
βαίνει οὐδὲν πλοῖον πλέον, ἐς δ' τ' Ἐρυθραίῳ ἕως,
ἐπὶ ἕλθου πρὸς ἐσκαυάζοντο πλεῖν. καλὰς δὲ εἶ-
χε τὰ Ὀμήρω δὲ Ἐρυθραίης πλοῦν ποιήσα-
σθαι. καὶ προσελθὼν ἔχρηζε πρὸς τῷ ναυτέων
δέξασθαι αὐτὸν σύμπλοῖον, πολλὰ τε προσπαγω-
γὰ λέγων οἷς σφέας ἐμελλε πείσειν. τοῖς δὲ ἐδόξε δέ-
ξασθαι αὐτὸν καὶ ἐκ ἐλθον ἐσβαίνειν εἰς τὸ πλοῖον. ὁ
δὲ Ὀμηρος πολλὰ ἐπαμύοντες αὐτοῖς, ἐσέβη καὶ ἐπεὶ
ἔξερ, λέγει τὰ ἔπεα ἑδε,

Κλυθὶ Ποσειδάων μεγαλοσθενὲς ἐνοσί-
γαγε,

Εὐρυχόρου μέδων ἠδὲ ξυλοῦ Ἐλικύου.
Δὸς δὲ οὐρον κελὸν καὶ ἀπήμονα νόσον ἰδέ-
σθαι

Ναύταις, οἱ νηὸς πομπῶν ἢ δὲ ἄρχῃ ἔασι.
Δὸς δὲ ἐς ἑσπέρειαν ὑψηλήμοιο Μίμῆτος
Αἰδοῖόν μ' ἐλθόντα βροτῶν ὀσίων γε κυρῆσαι.

cuius initium est,

Troiam & Dardaniam canto, quæ ma-
ter equorum,

Quæ Danais Maorte satis mala plu-
rima vexit.

Phocaidem quoq; quam vocant, Pho-
censes apud se cõditam ab Homero af-
ferunt. Iam vero Thestorides, vbi Pho-
caidem atq; alia pleraq; ab Homero cõ-
municata descripsisset, constituit è Pho-
cæa discedere, Homeriq; pœsin pro sua
venditare. Vnde factũ ut quum Homeri
non perinde curã haberet, ille ad The-
storidem huiusmodi sit vsus disticho,

Thestoride, ex multis mortalibus ab-
dita que sunt,

Mens habet in primis cecos humana ne-
cessitas.

Thestorides igitur relicta Phocæa in
Chium concessit: vbi erecto ludo, car-
mina illa pro suis euulgans, egregiam si-
mul laudem sibi parauit & fructũ haud-
quaquam vulgarem. Porro Homerus
suo eodemque more viuere pergebat a-
pud Phocenses, nimirum è pœsi victum
habens. Tempore deinde non ita mul-
to post, viri aliquot è Chio eruditi, au-
dientes eadem carmina quæ iam sæpius
in Chio à Thestoride pro suis recitari
audierant, indicabant in Chio hæc ipsa
à quodam ludimagistro pro suis cum
magno fructu ostentari. Homerus intel-
ligens cõtinuo Thestoridẽ esse, magno
studio properabat in Chiũ transmittere.
Et quum portum adiisset, neque offen-
disset nauem qua traiceret, essent au-
tem qui pro lignis deuehendis in Ery-
thram soluere pararent, belle conue-
nire videbatur si per Erythram iter fac-
ceret. Accedens igitur nautas, flagitauit
vt comitem se nauigationis reciperent,
multis blandisque vsus verbis, quibus
quod posceret persuaderet. Nautæ ad-
mittentes hominis preces, iusserunt na-
uem eum conscendere. Quo impetrato
Homerus confidens in nauì, his versu-
bus nautis bene precatur,

Audi qui pelagus valido Neptune tri-
denti

Imperioque regis, spatiosaque culta He-
liconis:

Da precor his nautis reditum, ventosque
secundos,

Qui mihi sunt comites placidi, nauisque
magistri:

At mihi da misero sacra cõtingere terrã,
Aeri qua parte Mimas ad sidera surgit,

Inde hominis iusti me fac succedere tectis,

1 Legendo Θεσείδη, διπλ. ἔσ.

placisique virum qui me improbitate
fefellit,
Lesit & hospitij sacra iura Iouemque
benignum.

XVIII

Vbi vero secundo vento Erythream ap-
pulissent, Homerus in naui diuersatus
est. postero autem die nautas rogauit vt
aliquem praberent qui ad urbem eum
perduceret. Illi obsequuti, ducem itine-
ris vnum e suis permiserunt. Quumque
iam pergendo ad Erythream appropin-
quasset, deprehendissetque urbem aspe-
ram atque montosam, in hac prorupit
carmina,

O sacra multorum largitrix terra bonorum,
Quam tu plana aliis & parte equalis ab
omni,
Aspera contra aliis, in quos conuerteris
iram.

Ingressus deinde Erythraeorum urbem,
percontatur de nauis. Et quum forte qui-
dam occurrisset salutaturus, qui cum in
Phocæa vidisset, ab hoc contendit vt se-
cum dispiceret sicubi nauis appareret
qua in Chium transmitteret. Atque quum
in portu naualibusque nullum reperire-
tur traiectionis nauigium, ille Home-
rum ad eum locum ducit vbi piscatoriæ
nauiculæ stationem habebant. Et forte
fortuna incidit in quosdam qui in Chiū
erant traiecturi. Hos adiens precatus est
vt Homerum transportarent. Verum il-
li nullis precibus permoti, non recepto
Homero soluerunt. Homerus autem
hæc cecinit carmina,

Infidi nauta, gens diris tristior ipsis,
Sana quibus veluti mergis dant aquo-
ra victum,
Si vobis nulla est hominum reuerentia
cordi,
At sperate Iouem, summo qui regnat O-
lympe.
Tristis enim vultus Iouis est, pænaque
parata,
His quibus hospitij non est pia tessera cu-
ra.

At vero in altum iam prouectis contigit
vt aduerso vento rapti, eodem vnde sol-
uerant recurrerent, vbi etiamdum Home-
rum in litoris crepidine confidentem offen-
derunt. qui cognito nauis recursum, hunc
in modum eos alloquitur, Vos, o peregrini,
ventus aduersus excepit; sed me nunc quo-
que admittite, & secunda vobis nauigatio
erit. Piscatores autem, pœnitentia du-
cti quod prius hominem non receperant,

XX

compellato eodem, iubent conscendere, si
velit, nauem. Recepto Homero rursus vela faciunt: quumque exacto itinere litus appu-
lissent, piscatores ad sua quisque opera digressi, Homerum in litore ea nocte relinquunt;

Φατά τε Ιουαμίλω ὅς ἐμὸν νόον ἠπεροσά-
σας,

Ὡδύσατο Ζεῦα ξένιον ξενίω τετραπέζω.

Ἐπεὶ δὲ ἀπίκοντο δὺπλοήσαντες ἐς τὴν Ἐρυθραί-
ω, τότε Ὀμηρος τὴν αὐλὴν ἐπιτὰς πλοῖα ἐποίη-
σεν τῇ δὲ ὑπεραίῃ ἐξηξέει τῶν ναυτῶν ἰνα ἠγή-
σασθαι αὐτὰ ἐς τὴν πόλιν. Ἡ δὲ σιωπῆ μὲν ἕνα
αὐτῶν. παρθύμνος δὲ Ὀμηρος ἐπεὶ ἐτυχε τῆς Ἐρυ-
θραίων τετραχίης καὶ ὀρεινῆς εὐούσης, φθέγγεται ἄδε
ἔπειτα,

Πότνια γῆ, πότνιδωρε, δότε τερα μελίφρονος ὀλ-
βου,
Ὡς ἄρα δὴ τοῖς μὲν φωτῶν βύρρατος ἐτύχης,
Τοῖσι δὲ δύσβωλος καὶ τετραχίῃ οἷς ἐχολώ-
θης.

ἀπικόμενος δὲ ἐς τὴν πόλιν τῶν Ἐρυθραίων ἐπη-
ρώτησε αὐτῶν ἐς τὴν Χίον πλοῦ καὶ ἴνος πωρο-
χθόντος αὐτῶν ἐωρακότων ἐν τῇ Φωκαίῃ, καὶ ἀσπῆ-
ρα μῦθου, ἐξηξέει αὐτῶν σιωπῆ βυρεῖν αὐτῶν πλοῖον,
ὅπως αὐτῶν εἰς τὴν Χίον διαβῶν. Ἐκ μὲν δὴ τῆς
λιμνῆς ὅθεν ἐν τῷ ἀπόστολον, ἀγχι δὲ αὐτῶν ἐν τῇ
ἀγίῶν τὰ πλοῖα ὀρμίζεται. καὶ πῶς ἐντυγχάνει
μέλλοισι ἰσὶ διαπλεῖν ἐς τὴν Χίον, ὧν ἐδέετο πωρο-
χθῶν ὁ ἀγῶν αὐτῶν ἀναλαβεῖν τῶν Ὀμηρον. Ἡ δὲ οὐ-
δένα λόγον ποιησάμενοι, ἀνήγνω ὁ δὲ Ὀμηρος φθέγγ-
εται ἄδε ἔπειτα,

Ναῦται ποντοπόροι συγερῆ ἐναλίγκιοι ἀτῆ,
Πτωχάσιν ἀβήησι βίον διεζήλων ἐργατες,
Αἰδέεσθε ξενίῳ Διὸς σέβας ὑψιμέδοντος.
Δεινοὶ γὰρ μέτοπις ξενίου Διὸς, ὅς κ' ἀγίτη-
ται.

ἀναστῆσαι δὲ αὐτοῖς σιωπῆ, ἐνδυστίου ἀέμου ἡρο-
μῦθου, παλινδρομησῶν, καὶ ἐς τὸ χειρὶον ἀναδρα-
μῆν ὅθεν ἀνήγνω, καὶ τῶν Ὀμηρον ἀναλαβεῖν
καθῆμενον ὅτι τῆς κυματωγῆς. μαθὼν δὲ αὐτοῖς
πεπαλινδρομηκότας, ἔλεξε ἄδε, Ὑμᾶς ὡς ξέ-
νοι ἐλαβον ὁ ἀέμος ἀγίος ἡρόμνος· ἀλλ' ἐπι καὶ
νῦν μεδέεσθε, καὶ ὁ πλοῖς ὑμῖν ἔσται. Ἡ δὲ ἀ-
λιεῖς, ἐν μεταμελίῃ ἡρόμνοι ὅτι οὐ πῶς ἔτερον ἐ-
δέξαντο, εἰπόντες ὅτι οὐ καταλιμπόμοισιν ἰὼ ἐγ-
λοι συμπλεῖν, ἐκέλευον ἐσβαλεῖν καὶ οὐτως ἀνα-
λαβόντες αὐτῶν ἀνήγνω, καὶ ἰσοροισιν ἐπ' ἀκτῆς.

Οἱ μὲν δὴ ἀγίεις πῶς ἔργον ἐτέραπησαν ὁ δὲ
Ὀμηρος τὴν νύκτα ὅτι τῶ ἀγῶν κατέμεινε,
τὴν δὲ

πλω δὲ ἡμέραν πορθόμενος, καὶ πλανώμενος, ἀπί-
κετο εἰς τὸ χεῖρον ὃ Πίτυς καλεῖται. καὶ τῶντα
αἰτὰ ἀναπαυομένη πλυνύκτα, ἔπιπίπτει καρ-
πὸς τῆς πίτυος, ὃν δὴ μετεξέτεροι εἰσὶ βίλον, ὃ δὲ
κῶνον καλεοῦσιν. ὃ δὲ Ὀμηρος φησὶ γέταται τὰ ἔπη
τὰδε,

360

Ἄλλη τις σου πύκνη ἀμείνονα καρπὸν ἴη-
σιν

Ἰδης ἐν κορυφῇσι πολυπύκτου ἰώμοσο-
σης,

Ἐνθα σίδηρος Ἄρηος ἔπιθρονίοισι βροπύ-
σιν

Ἐσεται δὲ τ' αἴ μιν Κεβρώιοι ἄνδρες ἔχου-
σι.

τὰ δὲ Κεβρώια τῶτον τὸ χεῖρον κίττειν ὁ Κου-
μήιοι πρὸς ἐκβάλλοντα πρὸς τῇ Ἰδῇ, καὶ γίνεται αὐ-
τῷ σίδηρος. Ἐν τούτῳ αἰάσας Ὀμηρος ἐπο-
ρθεῖτο καὶ φονίω ἵνα αἰγῶν νεμομένην. ὡς δὲ ὑ-
λάκτεον αὐτὸν ὁ κωῦες, ἀέχεα γῆ. ὃ δὲ Γλαυκὸς
ὡς ἤκουσε τῆς φωνῆς, (ὡς γὰρ τῶν ὀνομα τὰ νέ-
μοντι τὰς αἰγῶν) ἐπέδραμον ὅτ' ἀλέως, τὰς τε κῶ-
νας ἀνεκαλεῖτο, καὶ ἀπεσώθησεν ἀπὸ τῶ Ὀμήρου. ἐ-
πὶ πολὺν ὃ χεῖρον ἐνθαῦμα τίω, ὅπως τυφλὸς
ὢν, μόνος ἀπὸ κοινοῦ ἐς τοιοῦτοις χώροις, καὶ ὁ ἡγε-
λων πρὸς ἑλθῶν τὸ μιν ἰσθρέεν ὅστις τε ἴω, καὶ ἴ-
νι ἔστω ἀπίκτιστο ἐς ἔσποις ἀοικήτοις καὶ ἀσβέα
χρεῖα, καὶ ἴνος κεχρημένος εἶη. ὃ δὲ Ὀμηρος, αἰ-
τὰ πᾶσαν πλὴν ἑωῦ τῶ πάλω καταλεζόμενος, εἰς
οἶκτον πρὸς ἡγήγετο. ὡς γὰρ, ὡς εἶοικεν, οὐδὲ ἀγνώ-
μων ὁ Γλαυκὸς. αἰάλαβων δὲ αὐτὸν αἰτήγα γῆ ἔπι
τῶ σαθρόν πῦρ ὃ ἀνακαύσας, δεῖπνον πρὸς ἀσθουά-
ζει, καὶ πρὸς αἰγῶν, δεῖπνεῖν ἐκέλευεν ὁ Γλαυκὸς. τῶν
ὃ κωῦαν μὴ ἐαθιόντων καὶ ὑλακτωμένων δεῖπνοῦντα,
κατὰ τὸ εἰώθεσαν, λέγει πρὸς τὸν Γλαυκὸν Ὀμη-
ρος τὰ ἔπη τὰδε,

Γλαυκε πέπων, ἔπιων τὸ ἔπος τὸ ἐνὶ φρεσὶ θή-
σω

Πρώτον μὲν κισὶ δεῖπνον ἐπ' αὐλείησι θύρησι
Δουῶαι. ὡς γὰρ ἀμεινον' ὃ γὰρ καὶ πρὸς τὸν ἀ-
χούει

Ἄνδρὸς ἐπὶ χρομίου, καὶ ἐς ἔρκεα θηροσίον-
τος.

ταῦτα ἀκούσας ὁ Γλαυκὸς, ἠσθητῆ πρῶτα μὲν σφ, καὶ ἐν θα-
ύματι εἶχεν αὐτὸν. δεῖπνῆ ἔτεσ ὃ, δὲ ἀλόγων εἰσιώντων.
ἀπηγεομένη δὲ Ὀμήρου τ' τε πλάην τ' ἑωῦ τῶ καὶ πό-
λεις ἀσ' ἐσαπίκοιτο, ἔκπληκτος ἦν ὁ Γλαυκὸς ἀκούων.

360

Vbi diluxit, itineri se accingens ober-
ransque, ad eum locum peruenit qui ap-
pellatur Pinus: illicque quiescenti noctu
pini fructus est illapsus, quem aliqui εἰ-
βίλον, alii κῶνον appellant. Homerus au-
tem hos cecinit versus,

*Funduntur fructus alia magis arbore
dulces,
Quam fouet umbrosis felix in collibus
Ida:*

*Hinc ferrum veniet Martis validaque
secures,*

10

His ubi consistet campis Cebrenia pubes.

Eo enim tempore Cumani Cebrenia ad
Idam montem ædificare parabant, vnde
ferrum effoditur. Ceterum illinc abiens
Homerus, vocem caprarum quæ ibidem
forte pascebantur, sequutus, in canes in-
cidit paltorales: qui quum ferocius eum
adorirentur, vociferabatur. Quod au-
diens Glaucus (id enim erat captatio
nomen) accurrit festinanter, compella-
tosque canes, ab Homero excussit. Ar-
que vbi diu multumque admiratus fuis-
set, quod nimirum cæcus existens eo lo-
corum peruenisset, tandem accedens
rogabat quisnam esset & cuius rei indi-
gens, quibusque modis ad inhabitata il-
la vastaque loca diuertisset. Homerus,
omnem suam calamitatem commemo-
rans, ad commiserationem Glaucum
pertraxit. siquidem homo erat (vt ap-
paret) cordatus. Excipiens igitur Ho-
merum, ad suum deduxit tugurium, in-
censoque igne cœnam instruxit: qua ap-
posita iussit cœnare secum hospitem. At
vero quum canes à cibo abstinentes
non cessarent suo more cœnitantem
adlatrare, Homerus Glaucum his verbi-
bus alloquitur,

*Glauce precor, paucis me audi, pareque
monenti:*

20

*Præ foribus stabuli canibus sua fercula
primum*

*Fac tradas: nam sic melius. custodibus
illis,*

*Nec fera nec fures venient ad septa
dolos.*

30

Hæc audiens Glaucus, lætatus est admo-
nitione illa, habuitque in magna homi-
nem admiratione. Cœnati autem, vltro
citroque habitis sermonibus, mutuis
quoque colloquiis oblectabantur. Nam
quum Homerus errores suos, ciuitatesq;
quas adiisset, commemoraret, Glaucus
hæc audiens, præ admiratione stupebat:

*Glauce precor, paucis me audi, pareque
monenti:*

*Præ foribus stabuli canibus sua fercula
primum*

*Fac tradas: nam sic melius. custodibus
illis,*

*Nec fera nec fures venient ad septa
dolos.*

40

ε Nec enim inhumanus (vt coniiicere licet) erat Glaucus. vel, Non inhumanum enim fuisse Glaucum verisimile est.

erat-

xxiii

eratque iam tum cubandi tempus, & quieti se dabant. Postero die Glaucus cogitavit ad herum suum proficisci, animo hæc de Homero indicandi. Proinde commissis socio capris pascendis, Homerum intra tecta reliquit, promittens se quam festinantissime irurum. Descendens autem ad Bolissum (id erat vicino huic loco nomen) herumque suum adiens, narravit de Homero quemadmodum res se habebat: quod nimirum pro miraculo aduentum hominis duceret: demum rogat quid facere conveniat.

xxiv

Herus parum delectatus hoc nuncio, cœpit cum Glaucō exoptulare, qui quoslibet citra delectum erones mutilosque reciperet aleretque: tamen præcepit ut hospitē ad se perduceret. Glaucus vero ad Homerum reuersus narrauit, iussitque sequi se in urbem. fore enim hæc ei ad felicem fortunæ successum. Quibus non grauatim assentiens Homerus, caprariū sequitur. Hic Chius Glauci herus ubi in colloquium cum Homero venisset, reperissetque hominem esse cordatum, multa que rerum peritia instructum, cœpit suadere ei ut apud se commoraretur, liberorumque quos habebat adolescentes, formandorum curam susciperet. Ille accepta conditione, pueros sibi concreditos erudiuit. Interim Cercopas, Barrachomyomachiam, Epicichlidas, & alia omnia quæcunque iuuenilia ludicraque eius extant, apud Chium illum condidit in Bolisso. hincque cœpit per urbem inclarescere. Iam vero Thestorides, ut primū intellexit Homerum adesse, nauigans è Chio fugam capessabat. Deinde progressu temporis impetrata ab hero Chiū visendi copia, urbem adiit, ludumque illic instituens, pueros carmina docebat. Id quum magna felicitate Chiis facere videretur, multos sibi admiratores conciliauit. Hinc igitur victum parans tolerabilem, uxorem duxit, è qua duas suscepit filias, quarum vna decessit innupta, alteram viro Chio elocauit. Enimvero hic poesi manum admolitus, gratiā habuit bene de se merentibus. Et primū quidem Mentori Ithacensi, in Odyssæa, ut qui laboratē ex oculis curauisset in Ithaca. huius enim beneficii gratia eius nomen poesi suæ inferens, Vlyssis fingit sociū: cuius fidei Vlysses, Troiā nauigās,

xxv

eratque iam tum cubandi tempus, & quieti se dabant. Postero die Glaucus cogitavit ad herum suum proficisci, animo hæc de Homero indicandi. Proinde commissis socio capris pascendis, Homerum intra tecta reliquit, promittens se quam festinantissime irurum. Descendens autem ad Bolissum (id erat vicino huic loco nomen) herumque suum adiens, narravit de Homero quemadmodum res se habebat: quod nimirum pro miraculo aduentum hominis duceret: demum rogat quid facere conveniat. Herus parum delectatus hoc nuncio, cœpit cum Glaucō exoptulare, qui quoslibet citra delectum erones mutilosque reciperet aleretque: tamen præcepit ut hospitē ad se perduceret. Glaucus vero ad Homerum reuersus narrauit, iussitque sequi se in urbem. fore enim hæc ei ad felicem fortunæ successum. Quibus non grauatim assentiens Homerus, caprariū sequitur. Hic Chius Glauci herus ubi in colloquium cum Homero venisset, reperissetque hominem esse cordatum, multa que rerum peritia instructum, cœpit suadere ei ut apud se commoraretur, liberorumque quos habebat adolescentes, formandorum curam susciperet. Ille accepta conditione, pueros sibi concreditos erudiuit. Interim Cercopas, Barrachomyomachiam, Epicichlidas, & alia omnia quæcunque iuuenilia ludicraque eius extant, apud Chium illum condidit in Bolisso. hincque cœpit per urbem inclarescere. Iam vero Thestorides, ut primū intellexit Homerum adesse, nauigans è Chio fugam capessabat. Deinde progressu temporis impetrata ab hero Chiū visendi copia, urbem adiit, ludumque illic instituens, pueros carmina docebat. Id quum magna felicitate Chiis facere videretur, multos sibi admiratores conciliauit. Hinc igitur victum parans tolerabilem, uxorem duxit, è qua duas suscepit filias, quarum vna decessit innupta, alteram viro Chio elocauit. Enimvero hic poesi manum admolitus, gratiā habuit bene de se merentibus. Et primū quidem Mentori Ithacensi, in Odyssæa, ut qui laboratē ex oculis curauisset in Ithaca. huius enim beneficii gratia eius nomen poesi suæ inferens, Vlyssis fingit sociū: cuius fidei Vlysses, Troiā nauigās,

xxvi

eratque iam tum cubandi tempus, & quieti se dabant. Postero die Glaucus cogitavit ad herum suum proficisci, animo hæc de Homero indicandi. Proinde commissis socio capris pascendis, Homerum intra tecta reliquit, promittens se quam festinantissime irurum. Descendens autem ad Bolissum (id erat vicino huic loco nomen) herumque suum adiens, narravit de Homero quemadmodum res se habebat: quod nimirum pro miraculo aduentum hominis duceret: demum rogat quid facere conveniat. Herus parum delectatus hoc nuncio, cœpit cum Glaucō exoptulare, qui quoslibet citra delectum erones mutilosque reciperet aleretque: tamen præcepit ut hospitē ad se perduceret. Glaucus vero ad Homerum reuersus narrauit, iussitque sequi se in urbem. fore enim hæc ei ad felicem fortunæ successum. Quibus non grauatim assentiens Homerus, caprariū sequitur. Hic Chius Glauci herus ubi in colloquium cum Homero venisset, reperissetque hominem esse cordatum, multa que rerum peritia instructum, cœpit suadere ei ut apud se commoraretur, liberorumque quos habebat adolescentes, formandorum curam susciperet. Ille accepta conditione, pueros sibi concreditos erudiuit. Interim Cercopas, Barrachomyomachiam, Epicichlidas, & alia omnia quæcunque iuuenilia ludicraque eius extant, apud Chium illum condidit in Bolisso. hincque cœpit per urbem inclarescere. Iam vero Thestorides, ut primū intellexit Homerum adesse, nauigans è Chio fugam capessabat. Deinde progressu temporis impetrata ab hero Chiū visendi copia, urbem adiit, ludumque illic instituens, pueros carmina docebat. Id quum magna felicitate Chiis facere videretur, multos sibi admiratores conciliauit. Hinc igitur victum parans tolerabilem, uxorem duxit, è qua duas suscepit filias, quarum vna decessit innupta, alteram viro Chio elocauit. Enimvero hic poesi manum admolitus, gratiā habuit bene de se merentibus. Et primū quidem Mentori Ithacensi, in Odyssæa, ut qui laboratē ex oculis curauisset in Ithaca. huius enim beneficii gratia eius nomen poesi suæ inferens, Vlyssis fingit sociū: cuius fidei Vlysses, Troiā nauigās,

καὶ ὅτε μὲν, ἐπεὶ ὤρη χρίτου ἴω, ἀνέπαυετο. Τῆ
ἢ ὑπερβίη διενόηθη ὁ Γλαυκὸς πρὸς τὸν δεσπότην
πορβύλλω, σημεύων τὰ πρὸς Ὀμήρου. ἔπι-
πρέφας δὲ τὰ σιωδούλω νέμειν τὰς ἀγῆαι, ὁ
μηρον καταλείπει ἐνδον, εἰπὼν πρὸς αὐτὸν, ὅτι δια-
τὰ χέων πορβύλλω. καταβὰς δὲ εἰς Βολισσὸν,
(ἐστὶ ἰσθμὸν τῆς χερσὸς τούτου) καὶ συγγήμι-
νος τῷ δεσπότη, ἀπηγγέει πρὸς Ὀμήρου πᾶσαν
τὴν ἀθήνηαν, πρὸς τε αὐτὴ τῆς ἀφίξιός, ἐν θαύμα-
10 ἢ ποιούμενος ἠρώτετέ τε ὁ, ἢ χρὴ ποιεῖν πρὸς
αὐτὸν. ὅ γ' ὀλίγα μὲν πρὸς αὐτὸν τῶν λόγων, κατε-
γίνωσκε δὲ τὸν Γλαυκὸν ὡς ἀφρονος εἶντος, καὶ οὐ
αἰαπήτους δεχομένου καὶ τρέφοντος. ἐπέλθουσε
δὲ ὁ μὲν τὸν ξείνον ἀγειν πρὸς ἑαυτὸν. Ἐλθὼν δὲ
πρὸς Ὀμήρου διηγήσατο τὰ τὰ ὁ Γλαυκὸς, καὶ
ἐπέλθουσε πορβύλλω τῶν οὕτω γὰρ δι' ὀρή-
ξιν ὁ Ὀμηρος ἤθελε πορβύλλω. ἀναλα-
βὼν οὖν αὐτὸν ὁ Γλαυκὸς ἤγαγε πρὸς τὸν δεσπότην.
2 Ἐξέειπε δὲ ἰὼν τὰ Ὀμήρου ὁ Χίος, δι-
είσοκε εἶντα δόξιν καὶ πολλὰν ἐμπειρίαν· ἐπειδὴ τε
αὐτὸν μὲν, καὶ τῶν παιδῶν ἐπιμέλειαν ποιεῖ-
σθαι. ἦσαν γὰρ τὰ Χίω παιδῆδες ἐν ἡλικίᾳ. τού-
τοις οὖν αὐτὰ πρὸς αὐτὸν παιδδύειν. ὁ δὲ ἐπρησ-
σε τὸν Ὀμήρου καὶ οὐ κέρωπας, καὶ βατραχομου-
μαχίαν, καὶ ἐπιχιλίδας, καὶ τὰ λαπύρα ὅσα
παίγνια ἔστιν Ὀμήρου, ἐν ταῦτα ἐποίησε πρὸς τὰ
Χίω ἐν Βολισσῷ, ὥστε καὶ ἐν τῇ πόλει πρὸς ὀρή-
3 τος ἤδη ἐγχετο ἐν τῇ ποιήσει. καὶ ὁ μὲν Θεστορί-
δης, ὡς τὰ χεῖρα ἐπύθετο αὐτὸν πρὸς αὐτὸν, ὡς
30 ἐκπλέων ἐν τῆς Χίου. Χέρου δὲ πρὸς αὐτὸν,
δεηθεὶς τῶν Χίου πορβύλλω αὐτὸν εἰς τὴν Χίον, ἀπί-
κετο εἰς τὴν πόλιν καὶ διδάσκαλῆϊον κατασκυ-
βήσας, ἐδίδασκε παιδας τὰ ἔπεα. καὶ κάρτα
δὲ ξίος ἐδούκεν εἰς τῶν Χίοις, καὶ πολλοὶ θαύμασθαι
αὐτὸν κατεῖς ἤκεσαν. συλλεξάμενος δὲ βίον ἰκανόν,
γυναικᾶ ἐγημερὸν ἔξ ἧς αὐτὰ θυγατέρες δύο ἐγχόν-
το καὶ ἡ μὲν αὐτῷ ἀγαμος ἐτελθύτησε, τὴν δὲ σὺ-
φίσει ἀνδρὶ Χίω. Ἐπιχειρήσας δὲ τῇ ποιήσει,
40 ἀπέδωκε χεῖρ ἰὼ εἶχε, πρὸς τὸν μὲν Μέντορι τῷ Ἴ-
θακῶ ἐν τῇ Ὀδυσσεῖα, ὅτι μιν κέ μνοντα οὐδ' ὀφ-
θαλμοῖς ἐν Ἰθάκῃ ἐνοσθήλυσε ἐκτενάς, τὸ νόμα αὐ-
τῆς ἀρμύσας ἐς τὴν ποίησιν, Ὀδυσσεῖα τε ἐπύθετο φά-
εἰ ποιήσας, Ὀδυσσεῖα, ὡς ἐς Τροίῳ ἐπλεε, Μέντορι
ἐπιτερε-

1 Naturali ingenii dexteritate præditum, 2 Dexteritate, 3 Hinc igitur quum satis superque facultatum comparasset. vel, quum abunde magnas facultates acquisisset.

ἔπιπτεναι ὅσον, ἐόντι Ἰθακῶν Σφίρω καὶ
 δικαιοτάτῳ. πολλὰ γὰρ καὶ δὴν τις ποιήσεως
 ἡμῶν ἄδεν, πλὴν Ἀθηνῶν, ὅποτε ἐς λόγῳ ἰνὶ κατ-
 ἴσται, τὰ Μέντορα εἰμύω ποιῆι. ἀπέδωκε δὲ καὶ
 Φημίω τὰ ἑαυτοῦ διδασκάλῳ Ἰσοκρίτῳ καὶ διδα-
 σκαλείᾳ ἐν τῇ Ὀδυσσεύῳ ἀρχαίῳ ἐν τοῖς δὲ τοῖς ἐ-
 πείοις.

20
 στίχ.

Κήρυξ δ' ἐν χερσὶν κίθαριν παεικαλλέ' ἔθη-
 κε

Φημίω, ὅστις πολλὸν ὀκλήνυτο πόμπας ἀεί-
 δων.

καὶ πάλιν,

Αὐτὰρ ὁ Φορμίζων ἀεβόαλλετο κελὸν ἀεί-
 δειν.

μνήμηται ἢ καὶ τῷ ναυκλήρου μεθ' οὗ ἐκπεσέε' ἄβου-
 σεν, καὶ εἶδε πόλιος τε πολλὰ καὶ χώρος, (ὡς οἶομα
 ἴω Μέντης) ἐν τοῖς ἐπείοις τοῖς δὲ,

Μέντης Ἀρχαίῳ δαίφρονος βύχρωσι εἰ-
 ναι

Υἱός, ἀτὰρ Ταφίοισι φιληρέτμοισιν ἀείσ-
 σθι.

ἀπέδωκε δὲ χερσὶν καὶ Τυχίῳ τὰ σκυτεῖ, ὅς ἐδέ-
 ξασθ' ἄδεν ἐν τῷ Νέῳ τείχεϊ, προσελθόντα πρὸς τὸ
 σκυτεῖον, ἐν τοῖς ἐπείοις κατὰ ζῦξας ἐν τῇ Ἰλιάδι
 τοῖς δὲ,

Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων ἄσπετος ἦν τε πύρ-
 ρος,

Χάλκεον, ἐπὶ αἰθέριον· ὃ δ' ἄ Τυχὸς κάμε τὸ
 χων,

Σκυτοτόμων ὄχ' ἀρίστος, ὕλην ἐν οἰκίᾳ ναίων.

Ἀπὸ δὲ τῆς ποιήσεως τούτης βύδοιμα Ὀμήρου
 πρὸς τὴν Ἰωνίαν, καὶ ἐς τὴν Ἑλλάδα ἤδη πε-
 ρεῖται λόγος ἀναφέρεται καὶ οἰκέων δὲ ἐν τῇ Χίῳ,
 καὶ βύδοιμα πρὸς τὴν ποίησιν, ἀπικρομένων πολ-
 λῶν, σμυβούλων δ' ἐντυγχάνοντες αὐτοῖς ἐς τὴν
 Ἑλλάδα ἀπικέσθαι· ὃ δ' προσεδέξατο τὸν λόγον,
 καὶ κάρτα ἐπεθύμει σποδὴ μῆσθαι. Κατὰ μὲν
 τὰς δὲ οἱ ἐς μὲν Ἀργεὺς πολλὰ καὶ μεγάλα εἶπον
 βύδοιμα πεποιμένων, ἐς δ' τὰς Ἀθηνῶν οὐ, ἐμ-
 ποιεῖ ἐς τὴν ποίησιν, ἐς μὲν Ἰλιάδα τὴν μεγάλην,
 Ἐρεχθεῖα μεγαλήτων ἐν νεῶν καταλόγῳ, τὰ ἔπειτα
 τὰ δὲ,

Δῆμον Ἐρεχθεὺς μεγαλήτορος, ὃν ποτ' Ἀθή-
 νη

Θρέψε Διὸς θυγάτηρ, τέχε δὲ ζεῖδωρος ἀφου-
 ρα.

καὶ τὸν στρατηγὸν αὐτῷ Μενεσθεῖα, ὡς πρὸς
 τῶν εἰρη ἀρίστος τῶν περὶ τὸν στρατὸν καὶ ἰπποτάτας,

domum familiamque concediderit, rā-
 quam Ithacensium praestantissimo at-
 que aequissimo. Aliis etiam pietisque lo-
 cis eun lem laudibus vehit, siquidem
 Mimerum, quoties cum aliquo huma-
 na specie congredi fingit. Mentori idem
 tradit assimilatam deam. Ad haec
 Phemio praeceptoris tiam eruditionis
 simul & nutritionis in Odyssaea retulit,
 in haec verba,

*Phemius at cunctis praestantior arte ca-
 nendi*

*Insignem citharam, dederat quam pro-
 costenebat.*

Et rursum,

*Fundere & hanc pulsans modulamina
 dulcia cepit.*

Meminit & nauticularii in cuius comi-
 tatu nauigans, vrbes locaque plurima
 perlustrauit. Hunc nomen erat Mentis
 cuius commemorat his versibus,

*Archialo Mentis forti genitore crea-
 tus,*

*Imperito Tychiis, quibus est ars nautica
 cordi.*

Habuit etiam Tychio coriario gratiam,
 nimirum qui venientem ad furrinam apud
 Nouum murum hospitio excepisset.
 Hunc enim Iliadi infert his versibus,

*Communis accessit clypeo septemplex
 tutus*

*Aiax: hui: clypeum turris fabricat ad
 instar*

*Vrbe in Hyle Tychius: non sutor doctior
 alter.*

30 A poeti vero hac inclarescens Home-
 rus, nō per Ioniam solum celebrabatur,
 sed in ipsam vsque Graeciam multus de
 eodem sermo perferabatur. Et quum iā
 eruditionis existimatione auferentem
 multi viderent, inciderunt forte qui sua-
 derent vt in Graeciam se transferret.
 Quod consilium admittens, impense
 cupiebat adornato itinere illuc demig-
 rare. Commodumque intelligens Ar-
 gos multis egregiisque elogiis celebra-
 tum, Athenas non item, poeti suae inle-
 rit, in maiori quidem Iliade hos verus,
 quibus Erechtheum magnifice laudi-
 bus vehit in nauum catalogo,

XXVII

XXVIII

*Orum ab Erechtheo populum: nutriti-
 rat illum*

*Pallas Erechtheum, tellus quens vasta
 creatas.*

Menestheum etiam, ducem Athenien-
 sium, tradit in exercitu tam pedestri
 quam equestri ordinando peritissimum,
 idque

idque his carminibus,

Hos tunc ducebat patria virtute Menestheus,

Maximus: hinc nemo poterat certare regendis,

Aut etiam ornandis vel equis, vel in ar- eta locandis

Agmina militibus.

Aiacem vero Telamonium ipsosque Salaminios Atheniensibus in navium nomenclatura annumeravit, sic scribens,

Bis sex è Salamine rates Telamonius Ajax

Egit, & adduxit statuas in litore iuxta Cecropias naues.

Postremo in Odyssæa Mineruam, postquam cum Vlyssæ in colloquium venerit, ad Atheniensium urbem, quam præcipue colebat, concessisse fingit.

Ad Marathonam dehinc & magnas venit Athenas,

Tecta que Erechthei subjicit.

Hæc ubi hunc in modum meditatus composuisset, animo in Græciam traiciendi, commodum profectioem capessens, Samum appulit: contigitque forte vt eodem tempore Samii Apaturia festum agerent. Hic Samius quidam agnito Homero (vtpote quem iam ante in Chio vidisset) contribules suos adiens, indicavit tanti hominis aduentum. Illi, audita multa hominis prædicatione, iubebant adduci eum. Conveniens igitur Homerum Samius, Quandoquidem, inquit, hospes, Apaturiorum festum agit ciuitas, inuitant te contribules ad idem festum concelebrandum. Homerus ad futurum se affirmans, comitatur inuitantem. Porro quum iam illic quo vocatus erat pergeret, in mulieres impedit quæ in triuio Courrotropho sacra faciebant. Sacrificæ occurfantis aspectu indignata, exclamat, Vir, inquit, faceffas à sacris. Homerus dictum illud in animo voluens, rogabat quisnam esset qui loqueretur, & cui deo sacrificaret. Dux eius indicavit mulierem esse que Courrotropho sacrificaret. Quod audiens Homerus, huiusmodi carmina protulit,

Dine preces audito meas, mulier que facista,

Auersata torum iuuenili atate vigenti, Canorum veterumque senum carpiatur amore,

Est atas effæta quibus, sed prompta voluntas.

ὅς τις δὲ τις ἐπίσιν εἶπε,

Τὸν αὖθ' ἠγχεμόνθ' υἱὸς Πετεῶο Μενεάδης,

Τῶ δ' οὐπὼ ἕς ὁμοῖος ἔπιπτόνιος ἄνθρωπος

Κοσμήσασ' ἴσ' ποῖς τε καὶ ἀέρας ἀσπίδων

Αἶαντα δ' ὅτε Τελαμόνιος καὶ Σαλαμίνιος ἐν νεῶν καταλόγῳ ἔταξε πρὸς Ἀθηνάοις, λέγων ἑταίρους,

Αἴας δ' ἐκ Σαλαμῖνος ἄγχι δυοκαίδεκα νηῶν

Στήσσε δ' ἄγων ἢ Ἀθηνάων ἱστῶν Φάλαγγας.

ὣς ὅτε πρὸ Ὀδυσσεύω ἑταίροισιν, ὡς Ἀθηνᾶ ἑς λόγους ἐλάοιτο τὰς Ὀδυσσεὺς πρὸς Ἀθηνάων πόλιν ἀπῆκε, ὑμῶσα ταῦτ' ἔειπεν ἄνθρωπος πολλῶν μελίτων,

Ἰκερὸν δ' ἐς Μαραθῶνα καὶ ὑρὺν ἔρριπεν Ἀθήνας

Διὸς δ' Ἐρεχθῆος πυκινὸν δόμον.

Ἐμποίησας δὲ ἐς πρὸς πόλιν ταῦτα, καὶ τὸν ἀσπίδων ἀσπίδων, ἐς Ἑλλάδα βουλόμενος ποιῆσαι πλοῦτον, προσιέει τῆ Σάμῳ. ἔτυρον δὲ οὐκ εἶσε ὅτε καὶ ἄλλοις ἐορτῶν Ἀπατούρια καὶ ἕς τῶν Σαμίων ἰδὼν Ὀμηρον ἀπὸ γυμνασίου, πρὸς τὸν αὐτὸν ὅτις ἀμύμονος ἐν Χίῳ, ἐλθὼν ἐς τὸν φερόμενος διηγήσατο, ἐν ἐπαύῳ μεγάλῳ παιδύμενος αὐτῶν. ὁ δὲ φερόμενος ἐκέλευον ἀγειν αὐτῶν ὁ δὲ ἐντυχὼν τὰς Ὀμήρω, ἔλεξεν, ὦ ἕνε, Ἀπατούρια ἀγρῦσις τῆς πόλιος, καλοδοῖ σε φερόμενος ὁ ἡμέτεροι σιωροτάσοντα. ὁ δὲ Ὀμηρος ἔφη ταῦτα ποιῆσαι, καὶ ἡμεῖς τὸ καλέσαντος. Πορβύμενος δὲ ἐγγυρῶσται γυμνασίῳ κουροτρόφῳ θυοῦσας ἐν τῇ τεῖοδῳ. ἡ δὲ ἱερεῖα εἶπε πρὸς αὐτὸν, διεχεράνασα τῆ ὄψι, Ἄνερ ἀπὸ τῶν ἱερῶν. ὁ δὲ Ὀμηρος ἐς θυμὸν τε ἔβλεπε ὅ ῥηθῆν, καὶ ἤρετο ἄλλοις ἕς τε εἶπεν ὁ φερόμενος, καὶ ἔπειτα ἔειπεν ἕς τε εἶπεν ὁ φερόμενος, καὶ ἔπειτα ἔειπεν ὁ φερόμενος, ὁ δὲ αὐτῶν διηγήσατε ὅτι γυμνῆ εἶπεν κουροτρόφῳ θυοῦσα. ὁ δὲ, ἀκούσας, λέγει ἑταίροισιν,

Κλῆθ' μοι βῆρυμῶ κουροτρόφῳ, δὸς δὲ γυμνασίῳ

Τιῶδε νέων μὲν ἀήνασται φιλόπτητα καὶ βύβλη,

Ἡ δ' ἔπιπερῶσται πολιορκητάφοισι γέρονσιν,

Ὡν ὄρη μὲν ἀπαμβλώσεται, θυμὸς δ' ἄμμοινα.

Quum igitur hæc poesi suæ inferuisset, et res ad suam in Græciam profectioem necessarias comparasset, Samum appulit.

Ἐπεὶ δὲ ἦλθεν εἰς τὴν φρήτιν , καὶ τοῦ οἴκου
ἐνθα δὴ ἐδάμνωτο , ἐπὶ τῷ οὐδὸν ἔστη , Ἐμὲ
λέγουσι , χαρομήνου πύργος ἐν τῷ οἴκῳ , Ἐδὲ φασὶ
ὅτε ἐκκαῦσαι σφᾶς , ἐπειδὴ Ὀμηροῦ τὰ ἔπη εἶ-
πεν ,

Ἀνδρῶν μὲν ἐφθόμος , παῖδες πύργῳ δὲ , πό-
λνος

Ἴππῳ δὲ ἐν πεδίῳ κόσμος ἦνες δὲ , θαλάσ-
σης

Χρήματα δὲ αὐξέει οἶκον ἀπαργεσθὶ βασι- 10
λῆες

Ἡμέροι εἰν ἀγρῆ , κόσμος τὲ δῆμοισιν ὄρε-
σθαι

Αἰθιδίου δὲ πύργος γεγραμμένος οἶκος ἰδέ-
σθαι.

Εἰσελθὼν δὲ , κατακλιθεὶς ἐδάμνωτο μὲν τῷ φρα-
τρῶν καὶ ἀδελφῶν ἐτίμων , καὶ ἐν θαύματι εἶχον καὶ
ὅτε μὲν τὴν κρίτιν αὐτὸν ἐποίησαν Ὀμηροῦ .

Τῇ δὲ εἰσαύριον ἀποπορβύομενον ἰδόντες κεραμέ-
ες ἦνες , κάμινον ἐγκάοντες κεράμου λεπίδος , 20
πᾶσαι καλέσαντο αὐτὸν , πεπισμένοι ὅτι σφός
εἶη καὶ ἐκέλευόν σφιν αἰεῖσαι , φάρμακοὶ δώσειν αὐ-
τῷ τὸ κεράμου , καὶ ὅ , ἡ αὐτὸν ἔχουσιν . ὃ δὲ Ὀ-
μηροῦ ἀεὶ δεικνύσας τὰ ἔπη τὰδε , ἀκαλεῖται κάμι-
νος ,

Εἰ μὲν δώσετε μισθόν , αἰέσω ὧ κεραμή-
ες ,

Δὴρ' ἀγ' Ἀθηνᾶν , καὶ ὑπείρεχε χεῖρα κά-
μινου

Εὐδὲ μελεδμηθεῖσι κότυροι , καὶ πόρτα μάλ' ἰ- 30
εσθί

Φρυγῆνά τε καλῶς καὶ ἱμῆς ὄνον ἄρε-
σθαι ,

Πολλὰ μὲν εἰν ἀγρῆ πωλὺ μῆμα , πολλὰ δὲ
ἀγυαῖς ,

Πολλὰ δὲ κερδῆσαι ἡμῖν ὃ δὴ ὡς σφι νοῆ-
σαι .

Ἡν δὲ ἐπ' ἀγαδείῳ πεφθῆντες ἔβδδη ἀρη-
σθαι ,

Συγκαλέω δὲ ἠπειτα καμίνῳ δηλητῆ- 40
ρας ,

Σιώτεβ' ὁμοῦς Σμαράγην τε καὶ Ἀσβετον , ἠδὲ
Σαβάκτιν ,

Ὡμόδα μόνθ' ὅς τ' ἠδε τέχνη κακὰ πολλὰ ποί-
ζει .

Vbi vero ad contribulum collegium xxxi
accessisset Homerus, iamque in limine
adium confisteret in quibus epulum in-
structum erat , aliqui narrant iam tum
ardente igne poemam cecinisse, alii post-
ea accensum quàm carmina illa ceci-
nisset,

*Vi patris, nati, sic turres sunt decus ur-
bis:*

*Sic & equi campum decorant, sic equo-
ra naues,*

*Sic & opes ornant ades: presentia regū
Augusto in folio decorat fora lata se-
dentum:*

*At lucente domus multo est augustior i-
gne.*

1 Ingressus autem reclinatusque, cum il-
lis contribulibus epulo fruens , in ma-
gno honore admirationeque ab accum-
bentibus est habitus, ibidemque ea no-
cte cubile sibi parauit. 2 Crastino die xxxii
conspicantes eum figuli quidam qui in
figlina laterunculos tegulasque coque-
bant, quum intellexissent hominem esse
eruditum , 3 compellatum iusserunt
canere, pollicentes cum tegulas, tum a-
lia, qualia ea cunque essent quæ habe-
rent, se illi daturus. Homerus hæc illis
cecinit carmina quæ vocantur Cami-
nus, id est fornax.

*Si mihi mercedem dabit is figuli, ista ca-
nemus,*

*Huc ades o Pallas, dextraque foueto ca-
minum,*

*Pulchre ut durecant calices, & mollia
cuncta,*

*Sicceturque probe, & figulis lutra ma-
gna reportent,*

*Vendita perque forum multa, & per
compita, multa.*

*Sic illis quæstus crescat, prudentia no-
bis.*

At si deposito iuuat irridere pudore,

*Huc precor ut pestes veniant quæcun-
que per orbem*

*Grassantur, fundant & in hunc mala
cuncta caminum.*

*Irruat huc Smaragus, grauis Asbetus,
atque Sabactes:*

*Contere tu Pallas flammamque & va-
sa camini,*

*Ille licet rapido multum nunc ferueat
astu.*

*Insuper Omodamus feruatque & dam-
na det arti.*

1 Quum autem ingressus esset, & accubisset, 2 Postridie autem abeuntem cum conspicati fig. 3 Aduocarunt &

Omnia misceto, fornacem, vasa, domum-
que,

Vt fragor immensus fiat, figulique tre-
miscant:

Non secus ac mala crepitu clauduntur
equina,

Sic subita fornax crepitetque cadatque
ruina,

Inque lutum redeant calices & vasa
minuta.

Huc quoque Solis ades nata, incantare
perita,

Inque ipsos & opus tua noxia sparge ve-
nena.

Huc ducat longo Centauros agmine Chi-
ron:

Quique manu Herculea cecidere super-
que fuerunt,

Illi contundant opus omne, ipsumque ca-
minum

In nihilum penitus redigant. figuli ista
videntes

Plorent, & lacrymis spectent ingentia
damna.

Improbatis ego spectabo hanc premia la-
tus.

Denique qui pronus fornacem respicit,
illi

Flamma vorax faciem rapiat, penitusq;
perurat.

Sic scelus agnoscent omnes, atque inde
cauebunt.

XX XIII At vero in Samo hybernans, calendis
potentiorum aedes ostiatim adiens ali-
quid accipiebat, canens haec carmina
que Eresione, hoc est, ramalia, vocantur:
ducente eum comitanteque aliquot
puerorum indigenarum choro,

Venimus ad magnas aedes civemque po-
tentem,

Cuius diuitijs resonat domus atque re-
durdant.

Vos aditu prabete fores: feliciter intrent
Diuitia, & requies hilaris, Charitesque
sequantur:

Vasa opibus tumeant, nihil hic videat-
ur inane:

Sintq; laborata Cereris repleta canistra.

Excelsa curru nurus hic portetur, & i-
psam

Veloci cursu reuehant ad limina muli.

Hac premat electrum pedibus, tela sique
laboret.

Ast ego vos repetam, repetam (mihi cre-
de) quotannis,

Non secus atque redit sub tectum gar-
rula Progne.

Πείθε πυραϊθουσαν καὶ δώματα, σιωὶ δὲ κεί-
μινος

Πᾶσα κυκητήϊη, κεραμέων μέγα κωνύσα-
των.

Ὡς γὰρ ἴσπευε βρύκει, βρύκοι δ' ἄμιμος,

Παντ' ἐντοῦδ' αὐτῆς κεραμῆϊα λείψα ποιού-
σα.

Δίδου καὶ ἡελίου θυγάτηρ πολυφαρμακε Κίρ-
χη,

Ἄγρια φάρμακα βάλλε, κέκου δ' αἰεὶς τε
καὶ ἔργα.

Δίδου δὲ καὶ Χείρων ἀγέτω πόλεας Κωνυ-
σῆς.

Οἱθ' Ἑρακλείους χεῖρας φύρην, οἱ τ' ἀπόλοι-
το,

Τύποισιν ταῦδε ἔργα κακῶς, τίποιοι δὲ κεί-
μιος.

Αὐτοὶ δ' οἰμώζοντες ὄρα τοῦ ἔργου πονηρά.

Γηθήσω δ' ὄρων αὐτῶν κεκοδαιμόνα τέ-
χνῳ.

Ὅς δὲ χ' ἄφκνύμι, πῶς ἑσέθεν πᾶσι δ' ἄφ-
σωπον

Φλεγεῖν ὡς πᾶσι βίβησιντ' αἴσιμα ρέ-
ζειν.

Παραχειμάζων δ' ἐν τῇ Σάμῳ, ταῖς νομισματικαῖς
παρασπορδορδομοῖς πῶς τὰς οἰκίας τὰς βυδαίμονε-
στάτας, ἐλαμβάνε ἡ, αἰεὶ δὴν τὰ ἔπεα ταῦδε ἀκαλεί-
ται Εἰρεσιώνη, (ὠδήσειν δ' αὐτὴν καὶ συμπλήσαν αἰεὶ
τῶν παίδων ἕνὲς τῶν ἐγχωρίων)

Δάμα πρῶσε τεραπόμειδ' ἀνδρὸς μέγα δυνα-
μῆοιο,

Ὅς μέγα μὲν δυνάται, μέγα δὲ βρέμει, ὀλβιος
αἰεὶ.

Αὐτὰρ ἀνακλίνασθε θύρας· πλοῦτος γὰρ ἔσ-
εισι

Πολλὸς, σιωὶ πλοῦτος δὲ καὶ βυφροσύνη τετα-
λῆα,

Εἰρήνη τ' ἀγαθή. ὅσα δ' ἀπεία, μετὰ μὲν εἶη,

Κυρβαῖη δ' αἰεὶ χ' καρδὸν ἔρπειο μάζα.

Τοῦ παιδὸς δὲ γυνὴ κατὰ διφραδα βήσεται
ὑμῖν.

Ἡμίονοι δ' ἀξιοὶ κρατῆροδες ἐς ταῦδε δα-
μα.

Αὐτὴ δ' ἴσον ὑφαῖνοι ἐπ' ἡλέκτρον βεβα-
ῆα.

Νδυμῆσοι νδυμῆσιν αἰαύσιοι, ὡς χελιδόν.

Εἴη κ' ἐν πορθύροισι καὶ εἰ μὲν τοὶ δῶσεισ, εἰ δὲ μὴ,
 Οὐχ ἐς ἤζορον οὐ γὰρ σωοικῆσοντε ἐνθάδε ἠλθομεν.

ἦδετο δὲ τὰδε ἐν τῇ Σάμῳ ὅτι πολὺ χρόνον ἔσπο
 τῶν παίδων, ὅτε ἀγείροιν ἐν τῇ εὐρυτῇ τῆ Α' πόλ-
 λωνος. Ἀρχομένου δὲ τῶ ἔθρος, ἐπεχείρησε
 πλεῖν Ὀμηροσ εἰς τὰς Α' θύλασ ἐκ τῆσ Σάμου, καὶ
 αἰαθεῖσ μετὰ ἱνῶν ἐγχωρίων, ἀπλωέθη εἰσ
 πύλον καὶ ὠρμίθησ δὲ οὐ κατὰ πόλιν, ἀλλ' ἐπὶ
 ἀκτῆσ. σωέβη δὲ τὰ Ὀμήρω κατὰ πολὺ ἢ ἀρ-
 ξαοθα μαλακῶσ ἔχειν ἐκβαῖ δὲ ἐκ τῶ πλοῖ-
 ου, ἐκοιμάτο ὅτι τῆσ κυματωγῆσ ἀδυνάτωσ ἔ-
 χαν. πλείουσ δὲ ἡμέρασ ὀρμυώτων αὐτῶν διὰ
 πλοῖω, καταβαίνοντεσ αἰεὶ ἱνεσ τῶ ἐκ τῆσ πό-
 λιοσ, ἀπερῶλαζον τῶ τὰ Ὀμήρω, καὶ ἐν θυν-
 μαλι εἶπον αὐτῶν, ἀκούοντεσ αὐτῶ. Τῶν δὲ ναυτέ-
 ων, καὶ τῶ ἐκ τῆσ πόλιοσ ἱνῶν ἠρῶων τῶ τὰ
 Ὀμήρω, κατέπλωσαν παῖδεσ ἀλιθεσ (ὅ) ἔπον, καὶ
 ἐκβαίτεσ ἐκ τῶ ἀκείλιου, πορσελθόντεσ αὐτίσ (α-
 20
 δε εἶπον, Ἀγετε ὡξένοι, ἐπακούσατε ἡμέων, αἰ ἀ-
 ρε διώκατε διαγῶνασ ἀσ' αἰ ὑμῶν εἶπωμεν.
 καὶ ἡσ τῶ πρεόντων ἐκέλυε λέγειν. (α) δὲ εἶ-
 30
 40
 50
 60
 70
 80
 90
 100
 110
 120
 130
 140
 150
 160
 170
 180
 190
 200
 210
 220
 230
 240
 250
 260
 270
 280
 290
 300
 310
 320
 330
 340
 350
 360
 370
 380
 390
 400
 410
 420
 430
 440
 450
 460
 470
 480
 490
 500
 510
 520
 530
 540
 550
 560
 570
 580
 590
 600
 610
 620
 630
 640
 650
 660
 670
 680
 690
 700
 710
 720
 730
 740
 750
 760
 770
 780
 790
 800
 810
 820
 830
 840
 850
 860
 870
 880
 890
 900
 910
 920
 930
 940
 950
 960
 970
 980
 990
 1000

Αὐτῶ ἔλομεν, λιπόμεθα· αἰ δ' ἔχ' ἔλομεν, φε-
 ρόμεθα.
 οὐ δυναμένων δὲ τῶν πρεόντων γῶνασ (α) ῥηθέντα,
 διηγήσαντο (α) παῖδεσ ὅτι ἀλιθόντεσ, ὅσδε ν' ἐδύσαν-
 30
 40
 50
 60
 70
 80
 90
 100
 110
 120
 130
 140
 150
 160
 170
 180
 190
 200
 210
 220
 230
 240
 250
 260
 270
 280
 290
 300
 310
 320
 330
 340
 350
 360
 370
 380
 390
 400
 410
 420
 430
 440
 450
 460
 470
 480
 490
 500
 510
 520
 530
 540
 550
 560
 570
 580
 590
 600
 610
 620
 630
 640
 650
 660
 670
 680
 690
 700
 710
 720
 730
 740
 750
 760
 770
 780
 790
 800
 810
 820
 830
 840
 850
 860
 870
 880
 890
 900
 910
 920
 930
 940
 950
 960
 970
 980
 990
 1000

362 Τοῖων γὰρ πατέρων δὲ αἵματος ἐκγεγάατε,
 Οὐτε βαθυκλήρων, ἔτ' ἀσπετα μῆλα νεμόντων.
 Ἐκ δὲ τῆσ ἀδενείασ τούτησ σωέβη (ὅ) Ὀμηρον
 τελευτήσασ ἐν Ἴῳ, οὐ τῶ τὸ μὴ γῶνασ τὸ τῶ
 τῶν παίδων ῥηθέν (ὡσ οἰονταῖνεσ) ἀλλὰ τῆ μαλα-
 κῆσ. τελευτήσασ δὲ ἐν τῇ Ἴῳ, αὐτῶ ἔσ' ἀκτῆσ ἐ-
 40
 50
 60
 70
 80
 90
 100
 110
 120
 130
 140
 150
 160
 170
 180
 190
 200
 210
 220
 230
 240
 250
 260
 270
 280
 290
 300
 310
 320
 330
 340
 350
 360
 370
 380
 390
 400
 410
 420
 430
 440
 450
 460
 470
 480
 490
 500
 510
 520
 530
 540
 550
 560
 570
 580
 590
 600
 610
 620
 630
 640
 650
 660
 670
 680
 690
 700
 710
 720
 730
 740
 750
 760
 770
 780
 790
 800
 810
 820
 830
 840
 850
 860
 870
 880
 890
 900
 910
 920
 930
 940
 950
 960
 970
 980
 990
 1000

Assumus in porta: seu munera ferre placet,
 seu nihil, est tamen hinc abeundi certa voluntas.
 Non etenim hic habitare diu nec adesse paramus.

Atque hæc carmina postea in Samo diu à pueris decantabantur, quoties ad Apollinis festum collecti conueniebant. Ineunte deinde vere moliebatur Ho-
 merus è Samo Athenas proficisci: sol-
 uensque vna cum popularibus quibus-
 dam, ad Ion appulit: vbi stationem non ad urbem sed in litore habebant. Hic contigit Homerum grauiter ægrotare: egressus igitur è naui, in crepidine litoris iacebat ægrotus. Quumque diutius illic ob nauigandi difficultatem in portu remorarentur, subinde plerique ex vrbe Homero vacabant, cumque audientes, reuerenter obseruabant. Iam vero nauis ceterisque aliquot qui è ciuitate conuenerant, illic apud Homerum confidentibus, forte pueri piscatores eo apulerunt: qui è nauicula egres- si, hæc illis verba fecerunt, Agite peregrini, audite nos, num quid eorum quæ proponemus explicabitis. Ibi è præsentibus quidam iubebat eos proloqui. Illi, Nos, inquit, quæcunq; cepimus, reliquimus: quæ vero non cepimus, nobiscum portamus. Et quum nemo id ænigmatis interpretari posset, piscatores explicabant: significantes nimirum, se, quum piscium nihil capere possent, desiderantes in sicco, pediculos venatos: & horum quotquot cepissent, abiicisse: quos autem non inuenissent, domum retulisse. Quæ audiens Homerus, hæc dixit carmina,

Hi vos, o pueri, tales genuere parentes,
 Nec latis fundis, gregibus neque mille potentes.

Ex hac autem egritudine extremum diem clausit Homerus in Io, non (vt arbitrantur aliqui) ænigmatis perplexitate enectus, sed morbo. Extinctus vero in Io Homerus, à comitibus suis atque ciuibus qui ex vrbe in colloquium cum eodem venerant, in litore ibidem honorifice sepultus est. Cuius sepulcro multo post tempore Ienfes, vbi poesis eius iam publicata ab omnibus celebraretur, huiusmodi inciderunt carmen elegiacum,

x Ex vrbe descendentes, operam Homero dabant, eumque audientes admiratione prosequabantur.

Candid humus caput hæc sacrum, qui
versibus arma

Fortia diuinis heroum ornauit, Home-
rum.

xxxvii Porro quod Æolius fuerit Homerus,
& non Ion, neque Dorienfis, partim è
iam dictis perspicuum esse poterit, par-
tim etiam his coniecturis deprehendi-
tur. Siquidem poetam tantum, qui ho-
minum peculiare mores in suam poesin
transferre studuerit, par est aut laudatif-
simos excogitasse, aut patrios comme-
morasse. Iam vero carmina eius expen-
dentes, indidem pronuntiabit. nam
quum sacrificii ritum huiusmodi quen-
dam referat, aut ipse eundem tanquam
probatissimum excogitauit, aut quod
cum patriis institutis conueniret. Sic e-
nim inquit,

Protractas iugulant pecudes, & ter gora
costis

Diripiunt, femorumque toros & crura
recidunt,

In partesque secant geminas: tum pin-
guia nidor

Viscera nube tegit densa.

In his versibus de iliis nulla mentio. qui-
bus in sacrificiis tamen utebantur cete-
ri, præter vnam Æolicam gentem, quæ
ilia non concremabat. Indicat præterea
his quoque versibus quod Æolius exi-
stens, suæ gentis ritibus vsus sit,

--- tum segmina carniuum

Ipse focus multo crepitantibus admouet
igni

Cruda senex, & vina super nigrantia
fundit:

Quem veribus quinis iuuenes onerata
tenentes

Brachia circumstant.

Æoles enim soli intestina quinq; veru-
bus defixa torrebant, reliqui Græci tri-
bus. etenim πέμπτε dicunt Æoles pro
πέντε, id est, quinque. Atque hæc sane de
genere, vita interituque Homeri à no-
bis relata sint. Ceterum ætatem Home-
ri, si quis diligenter recteq; ratiocinetur,
ex hisce facile deprehendet. Nempe ab
expeditione Græcorum quam Aga-
memnon & Menelaus in Ilium habue-
runt, annis centum post atque triginta
Lesbus oppidatim habitari cœpit, quum
antea nullã prorsus haberet ciuitatem.
Post Lesbum habitaram annis vigin-
ti Cuma Æolica & Phricotis appellata habitata fuit. Porro à Cuma annis duodeuigin-
ti, in Smyrnam Cumani colonias deduxerunt: quo tempore natus fuit Homerus.

Εἰθ' ἀδὲ τὴν ἱερὴν κεφαλὴν κατὰ γαῖαν ἔχλυ-
σεν,

Ἀνδρῶν ἠρώων κοσμήτορα φείον Ὀμηρον.

Ὅτι δὲ ἢ Αἰολεὺς Ὀμηρος, καὶ οὐτεῖον, ὅτε Δω-
ρεῖς, τοῖς τε εἰρημέτοις δεδήλωται μοι, καὶ δὴ καὶ
τοῖςδε τεκνέρεσθαι πρέξ' ἀνδρα ποιητὴν
τηλικούτον εἶχός ἐστι τῷ νόμῳ τῷ ἄλλοις ἀ-
δρότοις ποιούτω ἐς τὴν ποίησιν, ἢ τοὶ ἄλλοι
ἔδωκόντα ποιέειν, ἢ ἑαυτῶν πατεῖα εἶοντα. ἢ δὴ
τοῖνυ δ' εἰθ' ἀδὲ αἰθ' τῷ ἔπειον ἀχρῶντες κρινεί-
τε. ἱερῶν γὰρ ἢ τὴν κεφαλὴν ἔδωκόντα ἐ-
ποίησεν, ἢ τὴν ἑαυτῶν πατεῖα παρσηκῶσαν. λέ-
γ' γὰρ ὧδε,

Ἀὖ ἔρυσαν μὲν παρῶτα καὶ ἔσφαζον καὶ ἔδει-
σαν,

Μυρῶν τ' ἔξεταμον, κατὰ τε κνίσσῃ ἐκάλυ-
σαν,

Δίωπα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτη-
σαν.

2 Ὅτι τούτοις κατ' ὄσφουρος ὁδὸν εἰρηται, ἢ ἐς τὰ ἱε-
ρῶ χρέοντα μονώτατον γὰρ τῷ Ἑλλήνων δ' Αἰο-
λικῶν ἔθνος οὐ καλεῖ ὄσφιν. δηλοῖ δὲ καὶ ὅτι τοῖςδε
τοῖς ἔπειον ὅτι Αἰολεὺς ὦν, τοῖς νόμοις τοῖς τούτων ἐ-
χρῆτο.

Καὶ εἰ δ' ὅτι χίτης ὁ γέρον, ὅτι δ' αἴγυπα οἰ-
νον

Λεῖβε νεοὶ δὲ παρ' αἰθ' ἔχον περιπαύβωλα
χεροῖν.

3 Αἰολεὺς γὰρ μόνοι τὰ ἀσπλάγχνα ὅτι πέντε ὀβε-
λῶν ὀσφῶσιν, ὅ δὲ ἄλλοι Ἑλλήνες ὅτι τετάρων. καὶ
γὰρ ὀνομάζουσι ὅτι Αἰολεὺς τὰ πέντε, πέμπτε. Τὰ
μὲν οὖν κατ' τῆς γῆρας καὶ τελευτῆς καὶ βίβ' δε-
δήλωται μοι. Περὶ δὲ ἡλικίας τῆς Ὀμήρου, ἐκ
τῶν αἰθ' ὅτι σκεπτόμενος, ἀκριβῶς καὶ ὀρθῶς
λογίζοιτο. ἀπὸ γὰρ τῆς εἰς Ἴλιον στρατείας, ἢ Ἀ-
γαμέμνων καὶ Μενέλαος ἠγείραν, ἔτεσιν ὕπερον ἑ-
κατὸν καὶ τετάρωντα Λέσβος ὠκίαθη κατὰ πόλεις,
παρῶτερον εὐδ' ἀπολις. μὲν δὲ Λέσβον οἰκί-
σασθαι ἔτεσιν ὕπερον εἴκοσι Κύμῃ ἢ Αἰολιάδης καὶ
4 Ὁ Φεικῶτις καλεομένη ὠκίαθη. μὲν δὲ Κύμῃ, ὅ-
κτω καὶ δεκά ἔτεσιν ὕπερον Σμύρνα κατὰ Κυ-
μῶν κατὰ κίαθη καὶ ἐν τούτῳ γίνεται Ὀμηρος.
ἀφ' οὗ

xxxiiix

...a ferre-pla
...abundi certis
...nec adesse
...stea in Samo dia
...quoties ad A-
...conueniebant.
...molicabatur Ho-
...proficisci: sol-
...aribus quibus-
...bistationem non
...habebant. Hic
...tauerit agrotare
...in crepidine li-
...Quumque diuti-
...difficultatem in
...ubinde plerique
...ababant, cumque
...obseruabant. Iam
...aliquot qui è ci-
...lic apud Home-
...te pueri piscato-
...naucula egref-
...unt, Agite pere-
...quid eorum quæ
...tis. Ibi è præsen-
...os proloqui. Illi,
...q; cepimus, te-
...cepimus, nobis
...nemo id æni-
...ollet, piscatore
...ntes nimirum, se
...apere possent, de
...culos venatos: &
...pissent, abiecisse
...nissent, domum
...s Homerus, hæc
...genere parentes,
...ibum neque mille pro
...dine extremum di-
...in Io, non (vt arbi-
...matis perplexitate
...Extinctus vero in
...itibus suis atque ei-
...n colloquium cum
...litore ibidem ho-
...t. Cuius sepulch-
...lenfes, vbi poësis
...omnibus celebra-
...ciderunt carmen

αφ' ὧ δὲ Ὀμηροῦ ἡμέρᾳ, ἔτι δὲ ἔστιν ἑξαχόσια εἰκο-
 σιδύο μέρη τῆς Ἑρξέω βασιλείας, ἡ ἑρατὸ-
 σάμνος ἐπὶ τῶν Ἑλλήνων, καὶ Ἰβήρας τῶν Ἑλλή-
 σποντων, διέβη ἔκ τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Εὐρώπην. ἀπὸ δὲ
 τούτου ῥηθιδίως ἔστιν ἀριθμῆσαι τὸ χρόνον ὃν ἔτελλον-
 τι ζητεῖν ἔκ τῆς ἀρχόντων Ἀθηνῶσι. τῆ δὲ Τρω-
 ἰκῶν ὑπερὸν γέγονεν Ὀμηροῦ ἔτεσιν ἑκατὸν ἑξηκον-
 τὰ καὶ πέντε.

Ab Homero autem nato anni sunt sex-
 centi viginti duo ad Xerxis vsq; in Gre-
 ciam traiectum, qui videlicet iuncto
 pontibus Hellesponto cum exercitu ex
 Asia in Evropam penetravit. Ex his igi-
 tur tempus illud calculo colligere fa-
 cile fuerit ei qui prætorum Atheniensiu-
 rum rationem habuerit. Centum autem
 & sexaginta octo post Troianum bel-
 lum annis exiitit Homerus.

Τ Ε Λ Ο Σ

Ἡ ἐν τῇ Μισσῶν Ἡεροδότου καὶ Ἀλικαρνασσοῦ, καὶ Ἐξηγητοῦ τῶν ἀδελφῶν Ὀμήρου.

APPEN.

PER
 LEGI
 TVT
 EX X
 P
 permittent
 care, & p
 trio viam ag
 ne rapiant,
 antur vi, ne
 ne adulterium
 imperium det
 inmodi eodem
 rum transgre
 cum staverunt
 ricipantes,
 les sunt ciues
 bitatis vel tur
 antur.
 Curat aut
 illorum quo
 bile regis, &
 & venalia, cin
 cianores anq
 can tucilla su
 possit eorum
 nem adepti su
 quorum una est